

premis
literaris

CAMBRILS 2019

AJUNTAMENT DE CAMBRILS

INTRODUCCIÓ

Celebrem la catorzena edició dels Premis Literaris de Cambrils amb la participació del l'alumnat del nostre municipi.

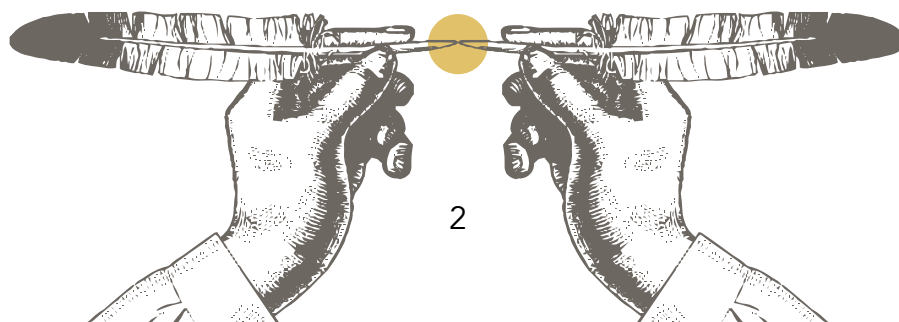
L'art, i en aquest cas la literatura, és un mitja d'expressió que apel·la als sentits, les emocions, les experiències personals i la fantasia. La prosa i la poesia ens ofereixen l'oportunitat de veure amb una altra mirada, a enfocar amb altres perspectives. Ens enriqueix i ens dona eines per entendre el món, empatitzar amb altres maneres de ser i conèixer-nos millor a nosaltres mateixos.

Tot això ens han ofert els nostres petits, grans i joves autors. Amb una qualitat que fa palesa l'excel·lència dels ensenyaments i projectes educatius dels diferents centres educatius del nostre municipi. Cal felicitar també a les Direccions i equips docents per la gran tasca que desenvolupen. Cal enorgullir-nos també de la xarxa educativa de la que disposa Cambrils.

Agraïm també tant als membres del tribunal així com a totes les persones compromeses amb l'organització d'aquests premis pel seu esforç desinteressat per tal que any rere any es puguin tornar a convocar.

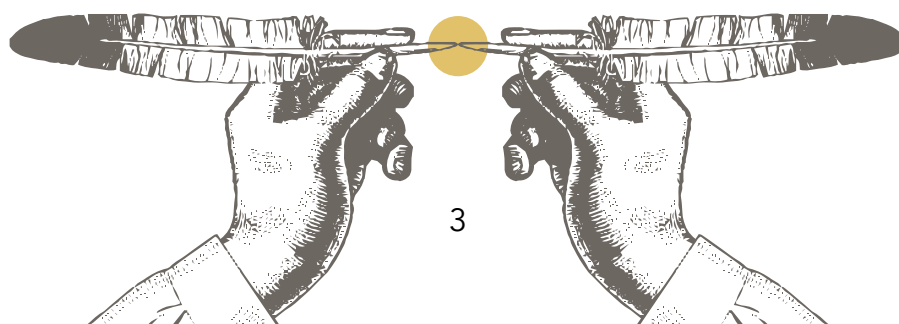
Ha estat un plaer poder gaudir de la lectura dels diferents textos i animem a tots els alumnes i centres a que ens acompanyin de nou en properes edicions.

Alejandro García Muñoz
*Regidor del departament
d'Ensenyament i Polítiques
Actives d'Ocupació*

ACTA

El dimarts, dia 14 de maig de 2019, a les 17:00 hores, es reuneix, a les instal·lacions del departament d'Ensenyament, el jurat qualificador dels XIV Premis Literaris Miquel Martí i Pol de poesia i Manuel Vázquez Montalbán de prosa, format per la senyora Ana Rabal com a presidenta, i les senyores Maria de la O Segura, mestra de l'Escola Guillem Fortuny, Júlia Cózar, mestra de l'Escola Mas Clariana, Vanessa Albiol, mestra de l'Escola Cambrils, Estefania Sandoval, mestra de l'Escola La Bòbila, Pilar Baixeras, directora de l'Escola Marinada, Joana Guiu, mestra de l'Escola Joan Ardèvol, Roser Matas, professora de l'INS Cambrils, Adriana Barrón, professora de l'INS La Mar de la Frau, Cori Cirera, professora del Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer, Eva Ferré, de la Biblioteca Municipal, Lluïsa Mulet, mestra del CMFA Rosa dels Vents, Olga Abadias, directora de la UEC Cambrils, Dora Massagué, tècnica del PEE Cambrils, i els senyors Sergi Gavalrà, mestre del Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer, Agustí Olivé, professor de l'INS Ramon Berenguer IV, Gerard Martí, Director del Museu d'Història de Cambrils i de l'Antena del Coneixement del Campus Extens de la URV de Cambrils, i com a secretàries Sandra Fernández i Ana Rabal, del departament d'Ensenyament i Polítiques Actives d'Ocupació de l'Ajuntament de Cambrils, que decideix els següents premis.

INFANTIL

CATEGORIA A
Alumnes
d'Educació
Infantil

Premi: El camp ple de flors
Elisenda Escrivà Prim
Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

Accèssit: : Arc de Sant Martí
Griselda Bas Martín
Escola La Bòbila

POESIA

CATEGORIA B
Alumnes de
primer cicle
d'Educació
Primària

Premi: Vull ser gran
Martí Amador Pascual
Escola Marinada

Accèssit: El sol i la mel
Biel Ruiz Baldomà
Escola Cambrils

CATEGORIA C
Alumnes de segon cicle
d'Educació Primària

Premi: La clau màgica
Ariadna Moreno Pleguezuelo
Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

Accèssit: L'Empordà
Jordi Fàbregas Frisach
Escola Cambrils

CATEGORIA D
Alumnes de tercer cicle
d'Educació Primària

Premi: Cambrils, el meu poble
Estela Valle García
Escola Joan Ardèvol

Accèssit: Gloria y con fuerza
Nika Shashkina
Escola Mas Clariana

CATEGORIA E
Alumnes de primer cicle
d'Educació Secundària

Premi: Hivern, Primavera, Estiu, Tardor
Lluc Falceto Fernández
INS Ramon Berenguer IV

Accèssit: 921858
Maria Mercado Cerrato
Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

CATEGORIA F
Alumnes de segon cicle
d'Educació Secundària

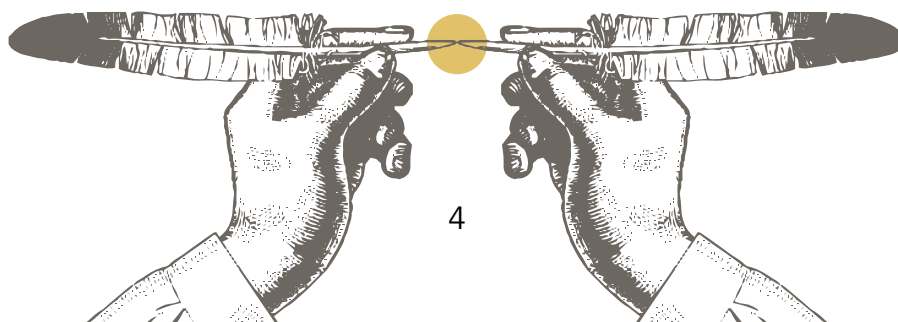
Premi: Poema de la xinx roja
Samanta Gornicka
INS Cambrils

Accèssit: Tornarem a començar
Mariel Touzet Moncada
INS Ramon Berenguer IV

CATEGORIA G
Alumnes de Batxillerat
i Cicles Formatius

Premi: Ja ens havíem fet grans
Maria Helena de Donato
INS Cambrils

Accèssit: Vaig emmirallar-me en tu
tants cops
Helena Maymí Ardèvol
INS Ramon Berenguer IV

PROSA

CATEGORIA B
Alumnes de
primer cicle
d'Educació
Primària

Premi: El peix globus desinflat
Marc Gené Sánchez
Escola La Bòbila

Accèssit: L'arbre trist
Roger Escoda Vidal
Escola Cambrils

CATEGORIA C
Alumnes de segon cicle
d'Educació Primària

Premi: El laboratori sinistre
Egon Wiehoff Mata
Escola Mas Clariana

Accèssit: El drac i jo
Dylan Agúndez Carrasco
Escola Marinada

CATEGORIA D
Alumnes de tercer cicle
d'Educació Primària

Premi: El fantasma desaparecido
Judit Veloso Jara
Escola Guillem Fortuny

Accèssit: Moon, la nena
astronauta
Noa Riba Gòmez
Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

CATEGORIA E
Alumnes de primer cicle
d'Educació Secundària

Premi: El comienzo de un viaje
Alejandro González Cantalejo
INS Ramon Berenguer IV

Accèssit: Vides
Lucía Sánchez Gómez
INS Cambrils

CATEGORIA F
Alumnes de segon cicle
d'Educació Secundària

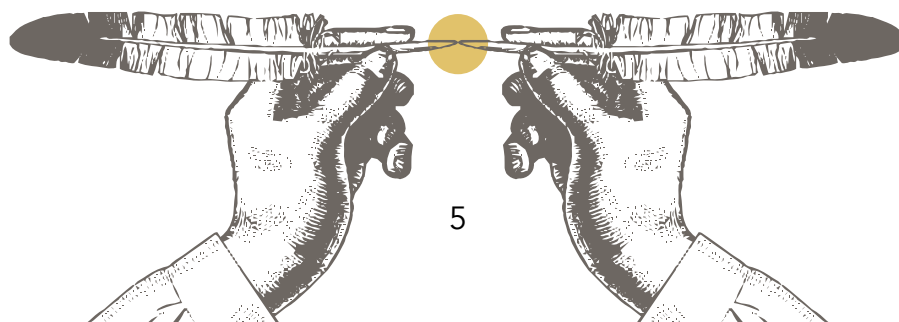
Premi: Carta al cel
Anna Cabré Anguera
Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

Accèssit: L'oblit
María González Colet
INS La Mar de la Frau

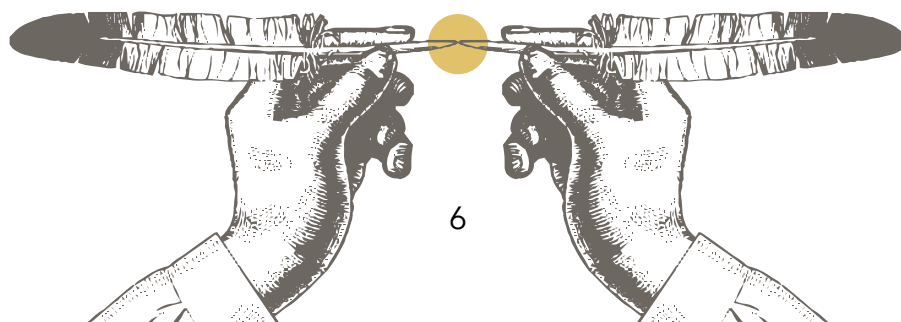
CATEGORIA G
Alumnes de Batxillerat
i Cicles Formatius

Premi: La parada
Andreu Dalmau Ramírez de Arellano
INS Ramon Berenguer IV

Accèssit: Eterns
Laura Rodríguez Méndez
INS Cambrils

Premi Miquel Martí i Pol

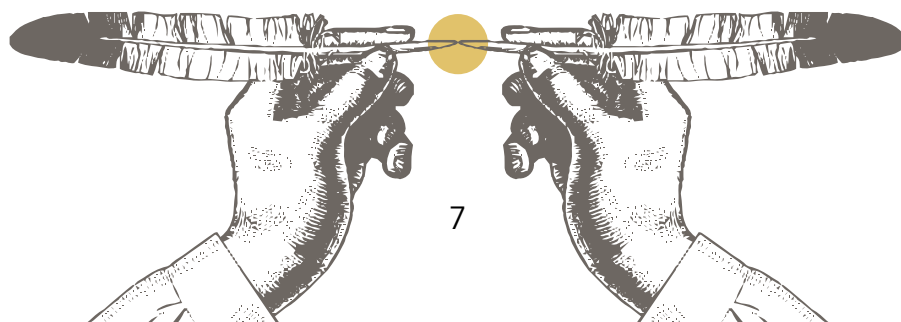

CATEGORIA AAlumnes
d'Educació
Infantil

Premi: El camp ple de flors

Elisenda Escrivà Prim

Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

POESIA

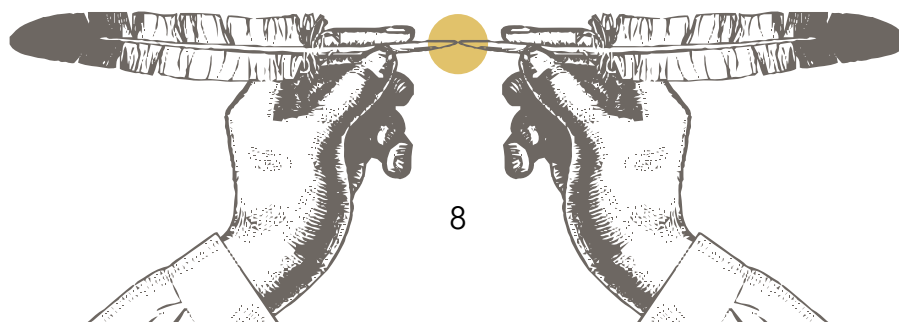
CATEGORIA A

Alumnes
d'Educació
Infantil

Accèssit : Arc de Sant Martí

Griselda Bas Martín

Escola La Bòbila

POESIA

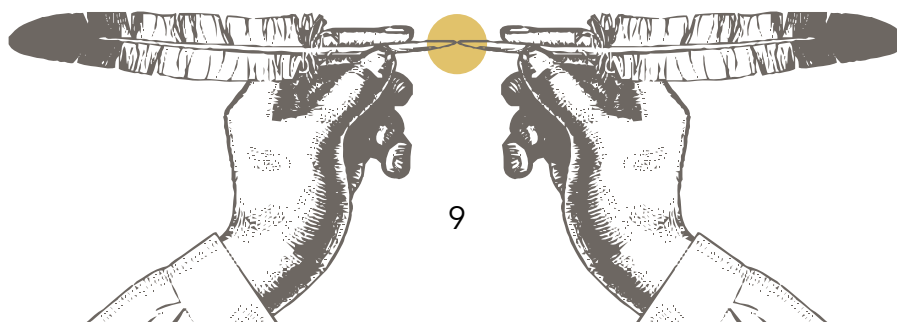
CATEGORIA B

Alumnes de
primer cicle
d'Educació
Primària

Premi: Vull ser gran
Martí Amador Pascual
Escola Marinada

VULL SER GRAN

No seré artista,
tampoc flautista.
No m'agrada córrer,
llavors no seré motorista.
No tinc bona vista,
no podré ser oculista.
No m'agrada la bata blanca,
doncs no seré dentista.
No seré periodista,
perquè no m'agrada l'entrevista.
Sóc un esportista, seré futbolista.

POESIA

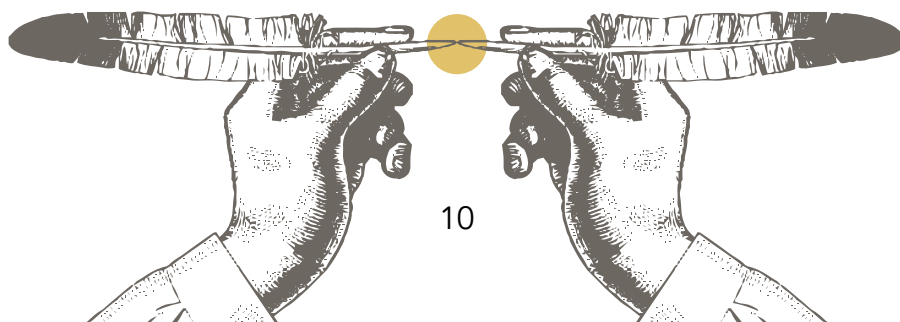
CATEGORIA B

Alumnes de
primer cicle
d'Educació
Primària

Accèssit: El sol i la mel
Biel Ruiz Baldomà
Escola Cambrils

EL SOL I LA MEL

EL SOL DE COLOR TARONJA,
ÉS DEL COLOR DE LA MEL.
I QUAN EL SOL VA GIRANT,
LES ABELLES MEL EN FAN.

POESIA

CATEGORIA C

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Primària

Premi: La clau màgica

Ariadna Moreno Pleguezuelo
Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

LA CLAU MÀGICA

Tinc una clau màgica que em porta al meu raconet,
quan surt la lluna marxo al meu indret.

Hi ha un ratolí
que sempre està amb mi.

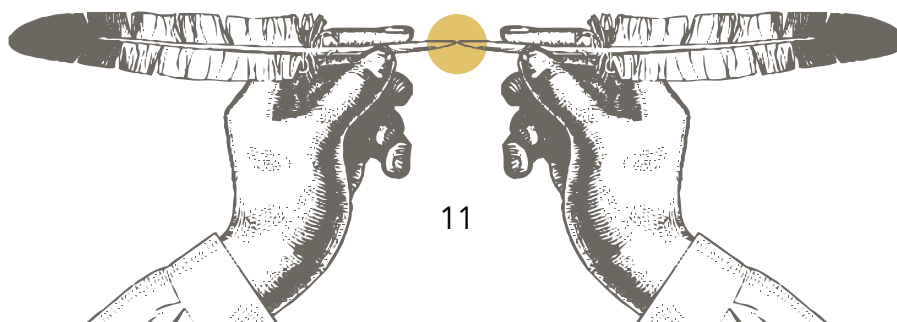
Riu per les cantonades
i vol ser una fada.

La meva mare desconfia
i em mira com una harpia.

Em segueix tot el dia,
quan no la miro, m'espia.

Tinc un tresor amagat
i tots els mapes desendreçats.

Tots els trossos escampats
tenen al ratolí preocupat.

POESIA

CATEGORIA C

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Primària

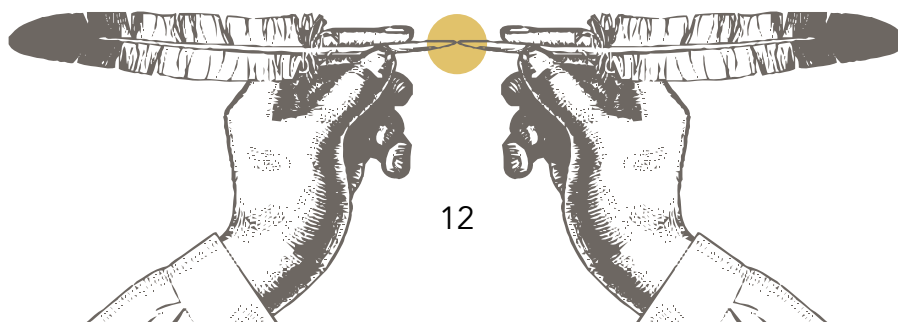
Accèssit: L'Empordà
Jordi Fàbregas Frisach
Escola Cambrils

L'EMPORDÀ

Té el mar al costat
amb onades maragdes.

Té les illes Medes al mig
esperant amb desig
que arribi l'estiu
perquè sempre és viu.

Uns ocells canten
mentre altres arriben.
Després arriba la tardor
deixant enrere la calor.

POESIA

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

Premi: Cambrils, el meu poble

Estela Valle García

Escola Joan Ardèvol

CAMBRILS, EL MEU POBLE

Ja veia com es feia de nit
al Port de Cambrils.

La lluna em mirava
i jo, amb un gran somriure,
l'admirava.

Vaig continuar caminant
i davant de mi va sorgir
un edifici gegant.

Era l'ajuntament
on al bell mig de l'entresol
hi havia la Camí, el Pere, la Magdalena
i l'Armengol.

Què bonics aquests gegants!!
La Camí amb el seu vestit,
el Pere amb la seva capa,
i l'Armengol valent que no s'escapa.

Tot seguit vaig entrar,
i un munt de capgrossos
em miraven bocabadats.

Es va fer de dia,
i la lluna s'adormia.

Al cap d'una estona
vaig veure al Marquès de los Vélez i al Cabo Quiñones
ballant al so dels timbals
repartint cops de mans.

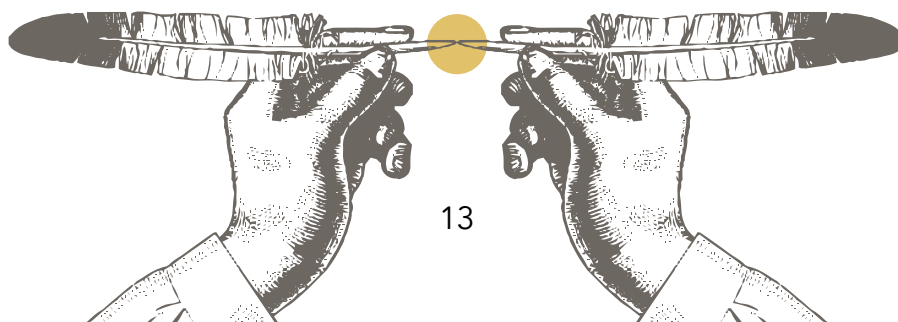
Quina música més bonica !!
i em vaig posar a ballar...

Mentre que ballava rumiava
que a l'ermita volia anar.

Vaig trobar un mapa de Cambrils
així que camina, que caminaràs
vaig trobar l'ermita davant del meu nas.

La verge del Camí esperava asseguda davant meu
amb un somriure dolç i curiós
vaig exclamar "Mare de Déu!"
i la joia va omplir el meu cos.

En aquell moment vaig pensar,
que tinc un poble digne d'admirar.

POESIA

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

Accèssit: Gloria y con fuerza

Nika Shashkina
Escola Mas Clariana

GLORIA Y CON FUERZA

Nuestra amada Gloria
cayó en el olvido
y nuestra famosa escritora
siempre ha sido.

Sus libros le llevarán a la gloria
igual que su humor a hacer historia.

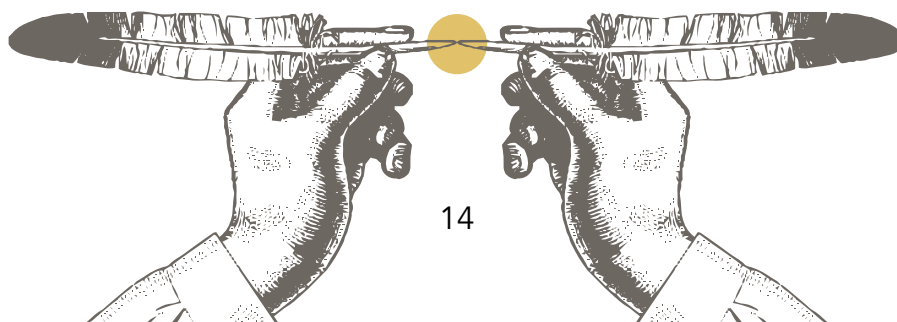
Su amor hacía los niños era impactante
incluso más que a su propia amante.

"No le hacían falta alas para volar,
porque alas no hacen
un nuevo camino empezar..."

Un amor prohibido tuviste
y lo que querías recibiste,
hijos deseabas nunca los pariste
en cambio a otros niños contaste chistes.

Defendiste tus derechos
Como feminista y te convertiste
en una gran artista.

Fuerza aparentas, fuerza serás,
te rendiremos homenaje
durante muchos años más.

POESIA

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Premi: Hivern, Primavera, Estiu, Tardor

Lluc Falceto Fernández

INS Ramon Berenguer IV

HIVERN

Sota el cel de cendra grisa que promet la blanca neu,
l'última ametlla en caure als temps càlids diu adéu.
El vent gèlid del desembre tota vida se t'ha endut
i a les teves nues branques el color verd s'ha perdut

En aquests temps de pobresa el teu cos és en repòs
i amb el teu constant silenci entristeixes tot el bosc
els flocs blancs color marfil, un blanc com el de les flors
s'acumulen a les branques i encobreixen els teus plors.

Però abans de la primavera l'esperança refloreix
quan l'hivern acaba els dies tota tristor s'esvaeix.
I és que el blanc, com una onada, et mulla tot del cap al peu
i al març cauen els pètals i el carrer es torna seu.

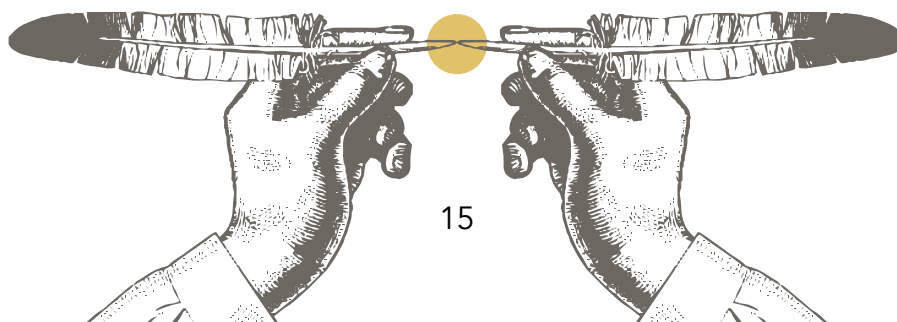
PRIMAVERA

El retorn de les flors belles continua sent recent
han sortit dels capolls grisos per lluir un blanc resplendent
veure't d'aquesta manera a la vista causa goig
però recollint pètals caiguts em faràs parar ben boig!

Just després de la tornada dels flocs fràgils de paper
un cop més les teves fulles tornen verd tot el carrer
del color de les maragdes i amb la mateixa bellesa
fan que el meu jardí ja sembli digne del d'una princesa

atretes pel dolç aroma del pol·len que custodies
papallones i abelles han passat amb tu molts dies
i amb tots els seus viatges i amb el pol·len transportat
l'aire que amb tu es respira tot de mel s'ha perfumat

els ocells, bells com les joies, busquen lloc on fer el seu niu
ja és temps d'aparellar-se i s'apropa molt l'estiu
i tu obrint els teus braços els aculls tot bondadós
i a canvi et regalen el seu cant, el més preciós.

POESIA

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Premi: Hivern, Primavera, Estiu, Tardor

Lluc Falceto Fernández

INS Ramon Berenguer IV

ESTIU

Amb el temps passat les flors han perdut el seu color
els seus pètals han caigut i ha marxat tota l'olor
ara ocupen el seu lloc les petites bosses verdes
que un cop marxi l'agost en trauran de dins ametlles

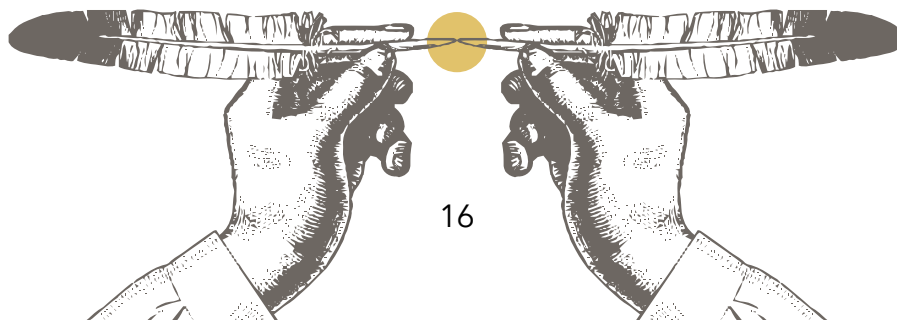
al cel llueix amb malícia el sol punyent de l'estiu
que amb els rajos com espases fereixen tot el que és viu
més per sort les teves fulles, elles sí que no han caigut!
Ens projecten l'ombra al terra i ens són de gran ajut.

TARDOR

ara el sol ja es tranquil·litza i ens deixa viure en pau
i totes les cuques vives surten quan plou del seu cau
la tardor ha arribat i et quedes sense fulles
han anat totes al terra i s'hi claven com agulles

l'alegria ja s'amaga sota de l'escorça vella
per la tardor es comencen a obrir les teves ametlles
i al setembre o l'octubre en collim més de tres-centes
per poder fer carquinyolis amb les panxes ben contentes

i així tornem al fred, al vent i al llarg repòs
als capolls, després les fulles les ametlles i més flors
és un bucle infinit que jo mai acabaré
i així ha estat contada la història de l'ametller.

POESIA

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Accèssit: 921858

Maria Mercado Cerrato
Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

921858

Solo por vosotras fingiría ser feliz cuando no lo estaba,
solo por vosotras fingir ser fuerte cuando el miedo me aterraba;
solo cambié para que alguien me aceptara,
solo cambié para que yo agradara.
Y a cambio solo conseguí que conmigo, ellas, se enfadaran.

¡Estoy cansada de ser falsa!
¡Odio siempre tener que callar!

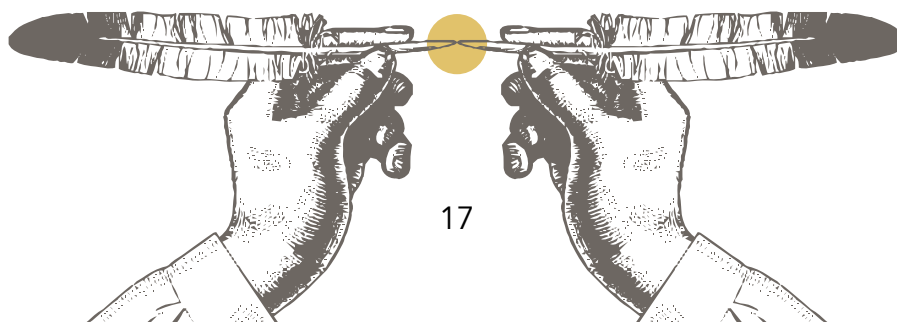
Quiero ser perfecta,
ser la princesa,
tener promesas,
tener destreza.

Os vengo a explicar
como me siento yo.
No sé cómo empezar,
estoy a punto de llorar.

Siempre callar,
siempre llorar,
¿Hasta donde podeis llegar?

Me puedo pegar,
llegar a sangrar
y yo a nadie importar.

Mal os traté, mal os traté,
mimándoos y dejándoos crecer.
Mal os cuidé, mal os cuidé,
haciéndoos regalos sin tener un porqué.

POESIA

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Accèssit: 921858

Maria Mercado Cerrato

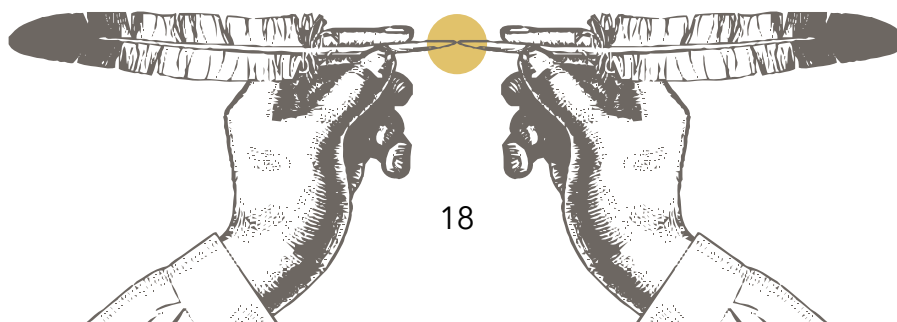
Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

Pero fuerte voy a ser
y os voy a vencer.
Ahora YO voy a crecer.

Tendré muchos defectos,
tendré muchos errores;
pero nadie es perfecto.
Y yo me enfrento a mis temores.

Yo misma voy a ser
y no volveré a llorar.
No voy a caer,
es mi momento de brillar.

Ahora tengo amigos que me cuidan mucho más.
Ahora soy consciente que tenía que esperar.
Ahora tengo fuerza para volver a volar.
Ahora mi vida ha vuelto a empezar.

POESIA

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Premi: Poema de la xinxa roja

Samanta Gornicka

INS Cambrils

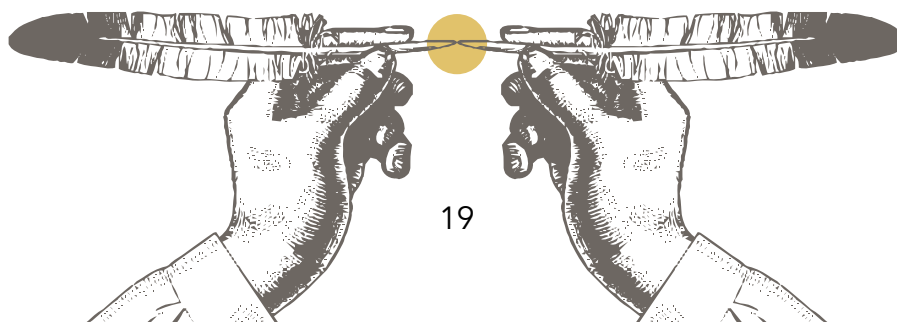
Poema inspirat en la **xinxa roja japonesa (pyrrhocoris apterus),
una de les poques espècies d'insecte que cuida dels seus
progenitors com a mare, tota sola.*

S'encimbellen sobre la
mare cries angoixades per fam.

Exigeixen cada cop més,
estrany fruit roig és son reclam.

Adonada aquesta
xinxa de la
impotència dels fills
abandona el niu en
cerca
malgrat els possibles perills.

Erra per hores, cap
efecte. Cada singular
fruit que tasta no
abasta sa exigència

POESIA

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Premi: Poema de la xinxà roja

Samanta Gornicka

INS Cambrils

mes ella segueix, més atenta.

I sobtadament, llargues

potes topen amb lluent

rodó èxit.

Carrega sobre sa

espatlla, retorna en pas

alentit.

Irromp sa desitjada

calma altra mare

massa astuta.

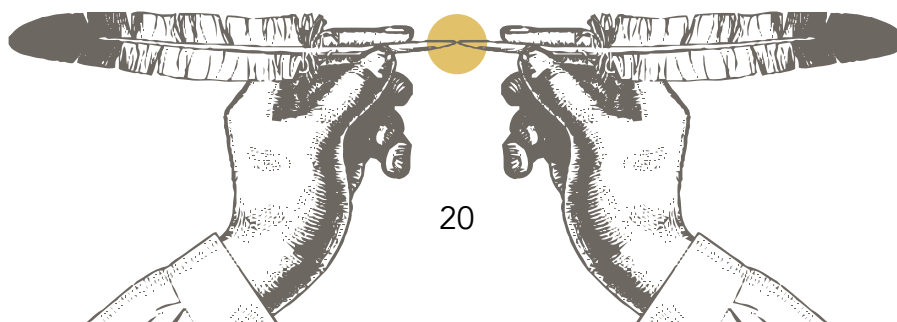
Decideix batallar

valenta, acaba la

troballa enduta.

Adolorida perdedora,
tota mancada d'esperança.

—¿Què serà de mes cries? —Plora.

POESIA

CATEGORIA F

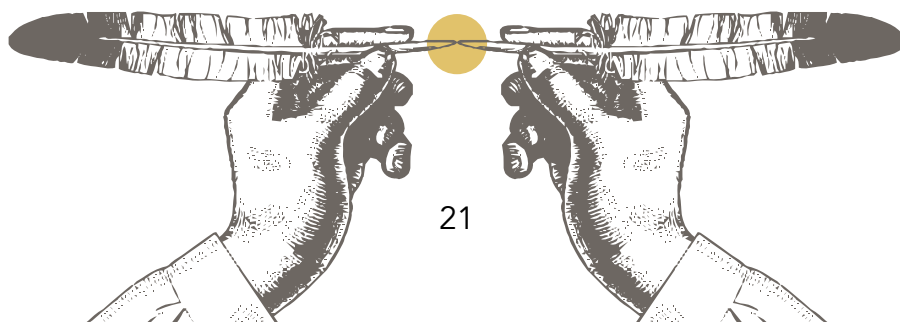
Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Premi: Poema de la xinxxa roja

Samanta Gornicka

INS Cambrils

Al niu no espera trobar-se
clamorós silenci de
pèrdua.
Tot s'ho ha emportat la guanyadora.

POESIA

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Accèssit: Tornarem a començar

Mariel Touzet Moncada

INS Ramon Berenguer IV

TORNAREM A COMENÇAR

Començarem novament. Una, dues i tres vegades,
tornarem a començar.

A la cadena perpètua de la nostra enervant passió.
Incontinència, que turmenta la nostra identitat,
consumint el nostre alè fins a l'esgotament.

Quan tot has destrossat, quan tot he extingit,
des de les flames d'aquest incandescent foc, novament,
tornarem a començar.

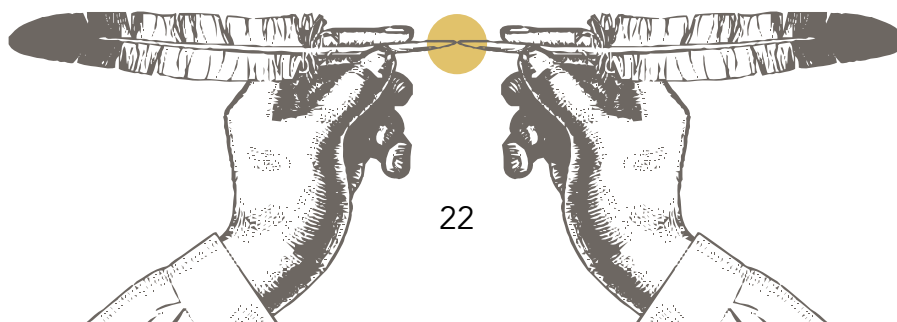
Retornarem tots dos, per malgastar el nostre refugi,
amb persistència, desolat, consumit.

I a l'extenuació d'aquest amor mutu, les brases,
reapareixen neguitoses, prenent de nou la sufocant foguera.
Ara l'ardor s'apropia de nosaltres, i tot l'envaeix.

I tu ho ets tot, i jo ho sóc tot,
i ja no importa res si no és la nostra foguera,
abric de tan intens estimar...

La cadena s'immortalitza, ens plau la seva sentència...
aquest és el nostre càstig,
aquests, els nostres barrots.

Algun preu hàviem de pagar,
Sempre hi ha un cost...
I la condemna torna a començar.

POESIA

CATEGORIA G

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles Formatius

Premi: Ja ens havíem fet grans
Maria Helena de Donato
INS Cambrils

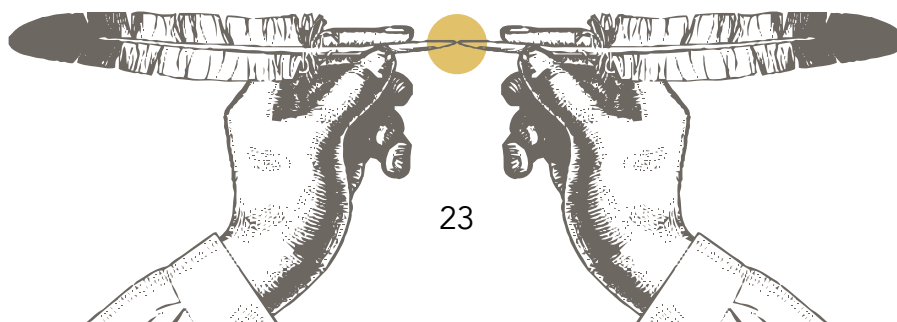
Ja ens havíem fet grans,
havia passat el nostre temps
escoltant el vent del nord
sols i en silenci,
esperàvem la mort.

On quedaren les nits d'estiu
d'eternes promeses i amors fugaços,
d'efímeres promeses i amors eterns,
les nits en què expressàvem l'amor envers?

Què se'n va fer dels ideals indestructibles
amb els quals somniàvem mons millors
per saciar els nostres afamats cors
que vivien sense por.

La pell ja no s'eriça,
el cor ja no es commou,
les llàgrimes ja no cauen,
no sentim res de nou.

Ja ens havíem fet grans
no per la malmesa pell
no pel blanc dels nostres cabells
sinó per les mirades de resignació
i uns ulls mancats d'il·lusió.

POESIA

CATEGORIA G

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles Formatius

Accèssit: Vaig emmirallar-me en tu tants
cops

Helena Maymí Ardèvol
INS Ramon Berenguer IV

VAIG EMMIRALLAR-ME EN TU TANTS COPS
A totes les que estem matant monstres

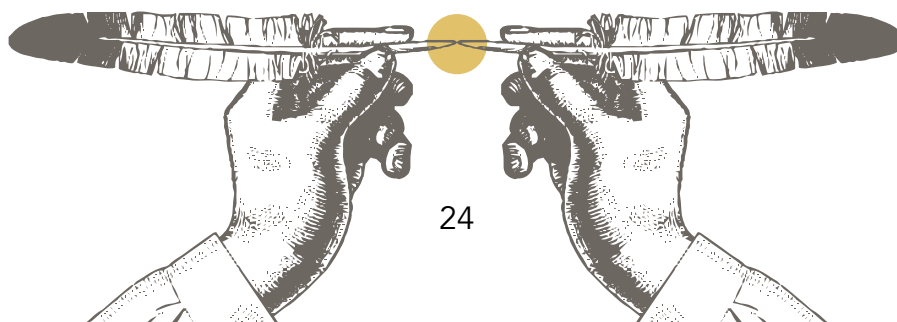
Vaig emmirallar-me en tu tants cops
nou, lluent, polit i net
penjat a la paret blanca
de la meva habitació de sempre.

Si et llambregava de reüll
profundament, en silenci trist,
amb immensa por et temia.
Si et mirava, mirant-m'hi,
en el reflex, jo no m'hi reconeixia.

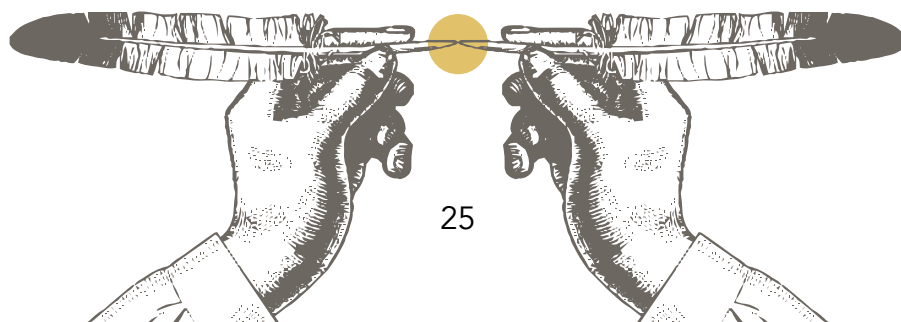
En soledat, d'amagat dels que m'estimen,
em vaig adreçar, rabiosa, irada a tu tantes vegades !
Dolguda amb mi, clamant-te amb llàgrimes i mots:
-Per què m'ensenyes la que no soc?
-Per què no em tornes la que vaig ser?

I llavors, sense paraules i sense contestes,
amb desesperació d'impotència estèril
t'hauria dedicat maleficcis, ofenses amb les paraules,
et voldria haver esquerdat en milers de trossos,
arriscant-me a set anys més d'antics infortunis.

I avui, ara, amb altres mots i amb respostes,
amb l'orgull d'una batalla guanyada
et dic a tu, mirall, espill, enemic d'abans
penjat a la paret blanca
de la meva habitació de sempre,
que soc la que era,
que he mort el monstre.

Premi Manuel Vázquez Montalbán

PROSA

CATEGORIA B

Alumnes de
primer cicle
d'Educació
Primària

Premi: El peix globus desinflat
Marc Gené Sánchez
Escola La Bòbila

EL PEIX GLOBUS DESINFLAT

Hi havia una vegada un peix globus que es deia Àlex. Vivia al mar amb la seva família i els seus amics.

Però els seus amics no el volien perquè era diferent dels altres.

Estava una mica desinflat i no nedava gaire bé.

I així va ser que l'Àlex se'n va anar a buscar una altra família.

Primer va provar de viure amb una família de gambes. Però no el van voler perquè no era de color taronja com elles.

Després ho va provar amb una família de peixos pallasso. Però tampoc va funcionar perquè no sabia fer riure.

L'Àlex es va posar molt i molt trist i quan ja no sabia on anar, va veure una família de dofins.

Un dofí s'hi va acostar i li va dir:

-Per què estàs tan trist?

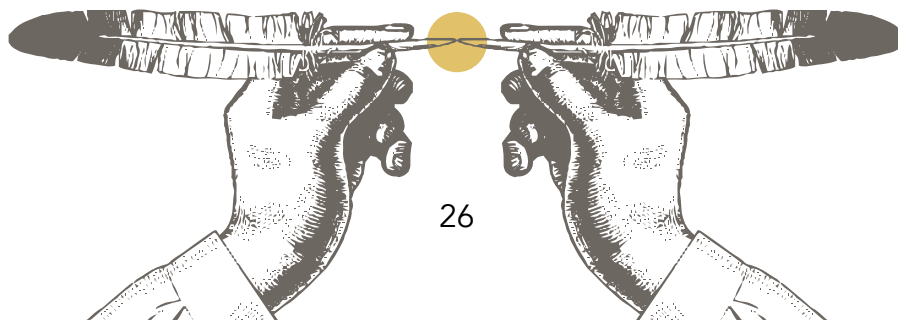
-Perquè com que estic una mica desinflat, no puc nedar bé i ningú em vol.

El dofí es va posar a pensar i li va dir:

-Mira, si et connectes al meu espiracle t'inflaré una mica més i així nedaràs millor.

Ho van fer i l'Àlex va poder tornar amb la seva família i va ser un gran nedador.

I conte contat, aquest conte ja s'ha acabat.

PROSA

CATEGORIA B

Alumnes de
primer cicle
d'Educació
Primària

Accèssit: L'arbre trist
Roger Escoda Vidal
Escola Cambrils

L'ARBRE TRIST

Diuen els llibres que hi havia un bosc on hi vivia una família d'arbres. Un dia, un nen va anar a passejar prop d'allí i, de sobte, va sentir una sensació molt estranya en passar pel costat d'un arbre. Era l'arbre més petit.

- Què és aquesta emoció? Ja ho sé: és tristesa!

Sorprès, va mirar al terra i va veure un paper amb un anunci que hi deia: " SI TENS UN PROBLEMA, VÉS AL PALAU DEL MAG PODERÓS".

Decidit, va agafar el mapa i va caminar fins al palau. En arribar, va demanar al mag que l'acompanyés al bosc. Allí, li va explicar el que havia sentit i li va preguntar si el podia fer parlar. El mag li va dir que sí, i després de pronunciar unes paraules màgiques, l'arbret es va posar a plorar molt fort.

- Per què plores? Va preguntar el nen.

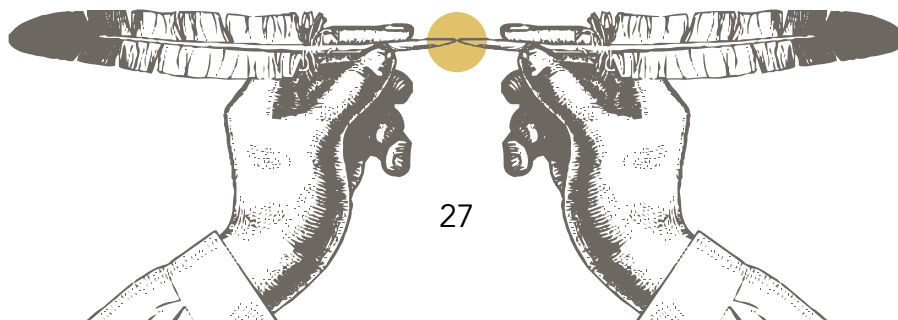
- El meu pare ha mort...

- Mag, pots revivre'l?

El mag va dir unes paraules màgiques i... PUM!! L'arbre més gran tornava a ser viu. Per fi l'arbret deixava de plorar!

Però tot s'ha de deixar com estava, així que abans de tornar al palau, el mag va revertir el seu encanteri i el petit arbre ja no va parlar més...

Tampoc ho necessitava!... i conte contat, per la finestra s'ha escapat!

PROSA

CATEGORIA C

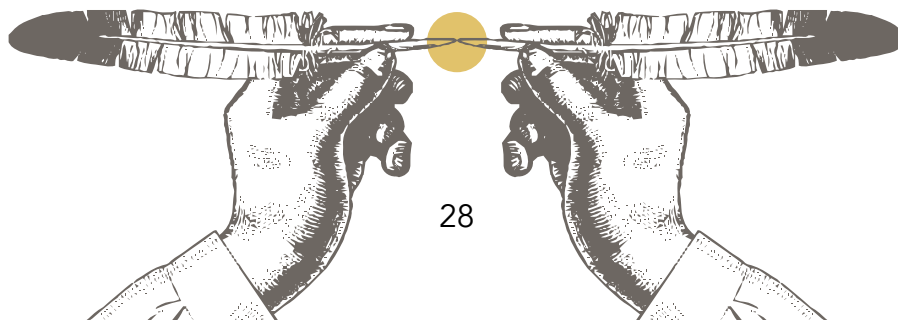
Alumnes de segon
cicle d'Educació
Primària

Premi: El laboratori sinistre
Egon Wiehoff Mata
Escola Mas Clariana

EL LABORATORI SINISTRE

Vet aquí en aquell temps uns adolescents que es van proposar un repte: anar a un laboratori abandonat.

En Pau era alt com les espatlles d'un elefant, tenia el pèl taronja i se li notaven una mica els óssos. La Paula tenia el pèl molt llis de color marró, era igual d'alta que en Pau i era llesta. I en Roger era més baixet, tenia el pèl arrissat de color negre, i era curiós.

PROSA

CATEGORIA C

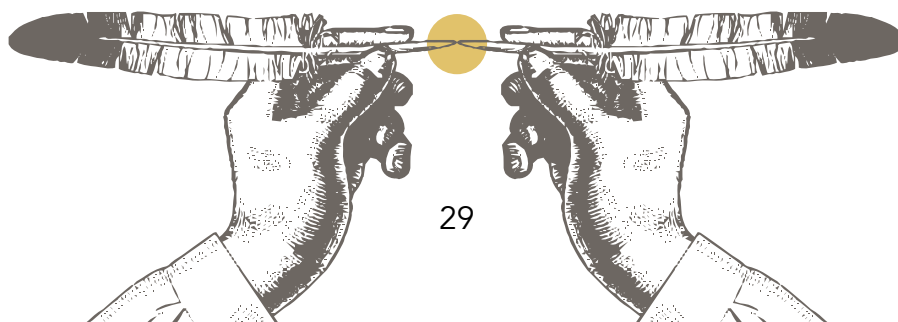
Alumnes de segon
cicle d'Educació
Primària

Premi: El laboratori sinistre

Egon Wiehoff Mata

Escola Mas Clariana

Va passar al 2.016 en un bosc tenebrós de color verd fosc on gairebé no es veia la llum. Dit i fet es van dirigir al lloc, quan van arribar van veure una tanca elèctrica, en Roger va intentar escalar-la, però es va enrampar i va fer un bot, va caure i es va torçar un turmell: "Ai, mareta quin espant, pensava què em tenia què anar a l'ambulància!", però en Roger no era tant dèbil (o sigui què es va aixecar molt fàcilment). Tots van tancar els ulls i van rumiar. Quan van obrir els ulls veien que estaven dintre de l'edifici. En Pau i la Paula estaven sorpresos, en Roger com si ja conegués aquest lloc, i de cop i volta va haver-hi un soroll molt esgarrafós. Van obrir lentament la porta i van veure un gos mutant, el gos mutant els va veure i es va dirigir cap a ells, en Pau, la Paula i en Roger van començar a córrer pel passadís, el gos els portava avantatge, quan els estava a punt d'enxampar van obrir una porta i la van tancar amb un ferro rovellat. El gos donava cops a la porta, però no podia entrar. Quan es van girar van veure un munt de càpsules, i a dins hi havien animals mutants. La Paula es va parar a pensar, no li va arribar cap idea, però en Pau va clavar una puntada de peu a la porta, però no es movia gens ni mica. En Roger va obrir un armari que hi havia allí, va veure un pastís i al costat un diari però en Roger va tirar el diari a terra i es va començar a menjar el pastís. En Pau va anar a buscar aquell diari i quan va veure el que deia li va ensenyar també a la Paula i els dos es van quedar immòbils per què van veure que estaven a l'antre d'en Zukov un científic boig. De cop i volta van sentir un soroll, es van amagar en Pau, la Paula i en Roger darrere d'una càpsula. Van veure que va entrar en Zukov sense gens d'esforç, era una persona vella, amb la cara molt arrugada, uns ulls brillants, una bata blanca i uns pèls molt esbrotats. En Zukov va agafar un martell i va trencar totes les càpsules va veure els adolescents i quan els estava a punt de clavar un cop de martell..."RIING". En Pau la Paula i en Roger van despertar-se amb una llitera de tres pisos i es va saber que tot era un somni, però era molt estrany que tots somiessin el mateix somni, era un misteri què no és podia resoldre... i el què no ho vulgui creure que ho vagi a veure.

PROSA

CATEGORIA C

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Primària

Accèssit: El drac i jo
Dylan Agúndez Carrasco
Escola Marinada

EL DRAC I JO

La setmana passada amb la meva mare Clàudia, el meu gos Sol i jo, vam anar a passejar. Al parc ens vam trobar un ou molt gran, tan gran com una galleda i molt estrany i, ens el vam endur a casa.

El vam cuidar dies i dies fins que va eclosionar. Quan vaig tornar de l'escola vaig veure que l'ou estava trencat, vaig buscar per tota la casa, i quan vaig arribar al lavabo, vaig veure unes ales, em vaig apropar i vaig fer un crit com una casa.

La meva mare va pujar ràpidament, el Sol no parava de bordar, ens vam quedar ben bocabadats; al lavabo hi havia un drac que va anar aixecant el cap lentament i al veure'ns es va espantar i sense voler es va fer caqueta.

Llavors jo li vaig preguntar a la seva mare:

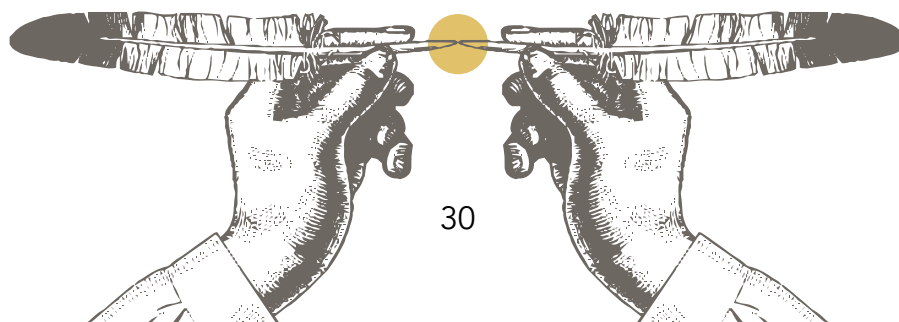
- Mare, ens el podem quedar?
- D'acord, però promet-me que el cuidaràs tu tot sol – va respondre ella.

- Sí! – vaig contestar tot emocionat.

En aquell moment el Nil va pensar, que ell i el drac, serien amics tota la vida i el va anomenar Fúria.

Un dia quan el Fúria ja s'havia fet gran, al jardí de la casa, el Nil va construir una sella per poder volar amb el drac.

El Nil li va dir al Fúria que volés i va començar a aletejar fins que va volar. Anava a l'escola amb ell, passejava amb ell, bé resumint que ho feia tot amb el seu drac. Fins que un dia es va perdre. El Nil va estar buscant i buscant fins que va començar a plorar i la Clàudia, la seva mare, li va dir que ja seguirien buscant-lo al dia següent. Va arribar el dia següent i tampoc hi va haver sort, van passar mesos i mesos fins i tot anys; més concretament van passar onze anys fins que un dia el Nil va anar a jugar al parc i va veure un drac; i no era qualsevol drac, era el Fúria i des d'aquell dia van continuar junts i essent amics fins a la mort.

PROSA

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

Premi: El fantasma desaparecido

Judit Veloso Jara

Escola Guillem Fortuny

EL FANTASMA DESAPARECIDO

Los árboles pasaban borrosos a mi lado. Las 8:55h. Cinco minutos. Llegué al paso cebra de la calle Colón. Las 8:57h. Doblé la esquina, y ante mis ojos apareció la Escuela Guillem Fortuny. Las 8:58h. Las puertas se abrieron y una oleada de niños y niñas se abalanzaron cada uno a su fila. Las 8:59h. Mi fila ya había subido, pero por suerte, llegué pronto. Una victoria más para mí.

Bien, para quién no lo sepa me llamo Marco Fernández, estudio sexto en una escuela de Cambrils. En mi clase hay tres tipos de niños: los populares, los que van detrás de los populares y los pringados. Yo soy del último grupo porque vine a mitad de curso.

Pero centrémonos en el caso: llegué al cole, me senté en la mesa y pasaron dos horas antes de ir al patio.

Cuando salimos al patio, estaba muy nublado, y aprovechando que teníamos un halo de miedo y misterio nos pusimos a contar historias de terror. Empezó Carla -mi mejor amiga y una viciada a los Sims- que contó una historia de miedo:

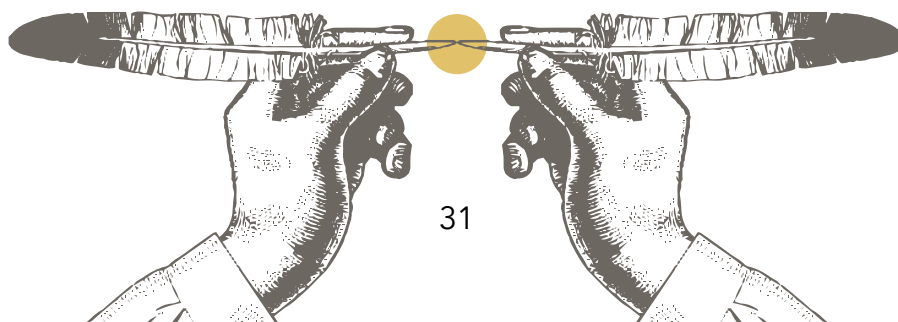
-Cuenta la leyenda, que en este mismo colegio, vivía un niño sin padres. Ese niño, era odiado por todos, y por esa razón, a la hora del patio, se resguardaba en el vestidor de las chicas. -Andreu gimíó de asco- ¡Calla! ¡Puesto que el niño eres tú, idiota! -Andreu tuvo que callarse- Bien, ese niño, un día entró en el vestidor un Martes 13, con tan mala suerte, que se dice que de su alma se apoderó el mismísimo diablo Satanás. Ese niño, convertido en fantasma, aún se pasea por aquí, en busca de otra presa, y me han dicho que la siguiente será... -me señaló a mí-... ¡Marco!

Yo grité, (porque no me lo esperaba) y justo en ese momento, el timbre del patio quedó ahogado por un trueno, pero sonó lo bastante fuerte como para que saliera pitando a clase con la esperanza de no escuchar las palabras: fantasma, Satanás y diablo.

Hoy había quedado con Carla, Andreu y Bryan (el más chulito de la clase) para hacer un trabajo de ciencias. Bryan no paraba de protestar:

-O sea, no sé porque la profe tenía que ponerme con los más PRINGAOS de la clase.

-Pues porque si vas con los tuyos no haces nada y te lo hacen todo ellos.-respondió Carla, con tono burlón.

PROSA

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

Premi: El fantasma desaparecido

Judit Veloso Jara

Escola Guillem Fortuny

Nuestro proyecto iba sobre el calentamiento global. Andreu buscaba la información, Carla escribía, Bryan pegaba la información (porque estaba escrita en otro folio) y yo dibujaba, porque se me da muy bien.

A las 17:00h, ya se habían ido todos y yo era el último, y recogí todo. De repente, todas las farolas se apagaron y un viento sopló tan fuerte que trajo una figura misteriosa al centro del parque. Yo pregunté:

-¿Quién es?

A partir de ahí, todo se volvió negro.

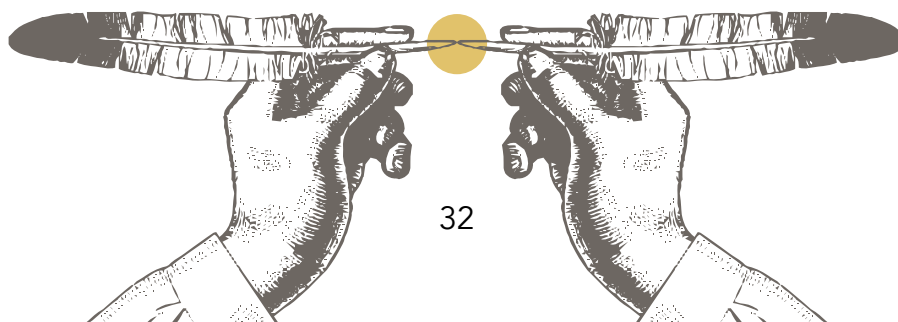
Me desperté en una habitación oscura, un poco siniestra, la verdad. En frente mío habían dos tíos que parecían dormidos, olían a alcohol. Lo curioso era que no estaba atado. Había un enorme agujero y era tan grande que podía escapar por él. De repente, escuché pasos. Venían hacia aquí. Tenía que escapar. Me lancé desde un tercer piso de un edificio abandonado cerca del cole. La caída fue espectacular y el golpe me dejó sin respiración durante unos segundos. Aún medio aturdido, escuché una voz decir:

-¡Se escapa!

Corrí hacia el cole. En mi reloj marcaban las 17:00h, la misma hora que estaba en el parque. Pero el tiempo no decía lo mismo. Parecía que era mediodía. Corrí mucho.

Salté la valla que separaba la escuela de la calle, y vi que estaban en el patio. Llegué donde nos reunimos los pringados. Saludé a Carla, pero ella no me devolvió el saludo. Carla dijo:

-Hace días que no viene Marco. ¿Dónde estará? ¿Cómo estará? Y lo más importante, ¿qué le habrá pasado?

PROSA

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

Accèssit: Moon, la nena
astronauta

Noa Riba Gòmez

Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

MOON, LA NENA ASTRONAUTA

Vet aquí una vegada una nena que somiava en ser astronauta. El seu pare era sabater i pel seu aniversari li va regalar unes botes amb un coet. Ell sempre feia les sabates des de casa, i sempre que podia jugava amb la nena; tots dos es posaven una capsa de cartró al cap i feien veure que eren astronautes i que anaven a l'espai en un coet.

Amb el pas del temps, van deixar de fer-ho, ja que el pare de la Moon es feia gran i vell, i també perquè la Moon ja no era una nena i ja no feia coses de nenes petites, tot i que li continuava agradant la idea de ser algun dia una astronauta.

La Moon va arribar a l'adolescència, i va anar a Batxillerat. Va començar amb unes notes excel·lents, però després d'un bon trimestre, al seu pare li van detectar un càncer.

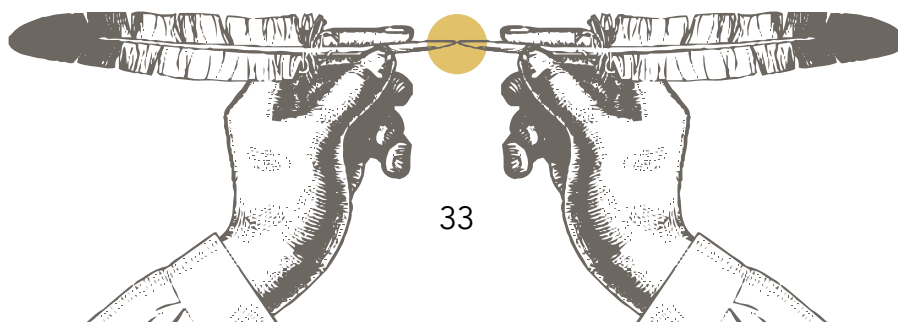
Naturalment ella es va entristir molt, i les seves notes van baixar repentinament. Però, ella, decidida igualment a tirar endavant, va voler enviar una carta a una de les millors universitats del país en estudis per ser astronauta anomenada E.U.L.S (central dels Estats Units Light Space) amb l'esperança de que l'acceptarien.

El seu pare estava ingressat a l'hospital, i ella l'anava a visitar cada dia després de l'institut.

Va arribar finalment el dia que van rebre la carta amb la resposta; ella, molt eufòrica, va creuar els dits, va tancar els ulls i va obrir el sobre.... es podia sentir l'olor d'esperança impregnada en el paper,,,i finalment va veure que....no l'havien acceptat!?! El seu somni s'havia esfumat, esclafat...per què???...i ohhhh, se'n va adonar...les seves notes, els mals resultats.

Decidida, va començar a estudiar i treballar de valent; les seves notes començaven a pujar. i quan van millorar del tot, va tornar a provar-ho: va enviar la carta de nou, l'havien d'acceptar!!! Quan per fi va arribar la maleïda carta amb la resposta, la va obrir bruscament i...siiiii, ara sí que l'acceptaven. La seva sort estava canviant...al seu pare li van donar l'alta!!!

Uns anys després va aconseguir el seu somni, anar a la lluna. Mentre flotava en el silenci de l'espai, pensava en tot l'esforç i les males passades que havia hagut de passar, però també en com ho havia superat

PROSA

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Premi: El comienzo de un viaje
Alejandro González Cantalejo
INS Ramon Berenguer IV

EL COMIENZO DE UN VIAJE

Todo empezó un martes de Julio. Hacía un sol radiante. La brisa que soplabla era fresca y se olía el perfume que las flores desprendían. Los insectos zumbaban en aquel prado. Estaba con mi familia, tomando una merienda, a las cinco y media de la tarde. Yo me comía un bocadillo de tortilla y mi hermana una torta de aceite, hecha por mi madre esa misma mañana. Mis padres compartían un trozo de pan al que le añadían un poco de queso de vez en cuando para darle sabor. Empezó a oscurecer.

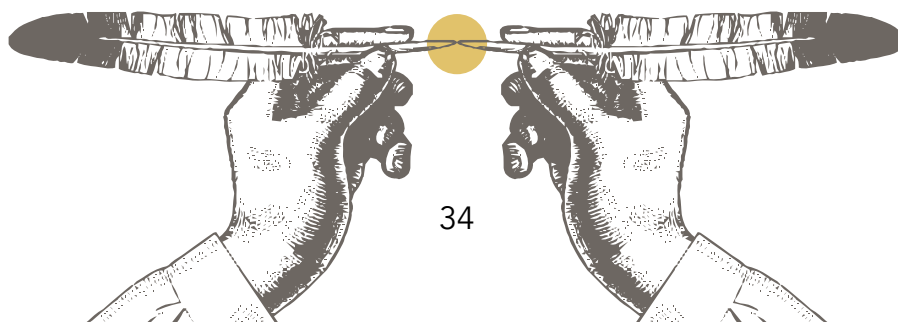
- José, Luisa vamos para casa, que está oscureciendo - dijo mi madre mientras se ponía en pie y nos lanzaba un gesto para hacernos venir.
- ¡Ya vamos! - dijo mi hermana cogiéndome de la mano y estirando de ella con intención de levantarme de aquel frío y seco suelo.

Me puse en pie y me dirigí cogido de la mano de mi hermana a donde se encontraban mis padres. Nos pusimos en marcha hacia casa, por el camino principal del pueblo. Proseguimos hasta llegar al viejo puente de piedra hecho por los romanos hace no sé cuántos años, o eso me dijo mi madre, quien no parecía estar muy segura de lo que decía.

La luna se podía ver en su espléndida forma de bola de plata, en un mar de estrellas infinito, en el que se pierde la vista del sol por el horizonte. Empezaba a hacer frío, tenía la garganta seca y los pies húmedos y descalzos. En la lejanía, si prestabas atención se podía escuchar el sutil sonido de las campanadas que marcaban las siete.

- José, cuida de tu hermana y llévala a casa que tu madre y yo tenemos que asistir a una reunión de vecinos en la iglesia - dijo mi padre mientras que él y mi madre aligeraban el paso y desaparecían en la noche.
- Vale padre, os esperamos en casa - dije con un hilo de voz preocupada que dudo que pudieran oír al estar ya a una cierta distancia.

Mi hermana y yo seguimos manteniendo el mismo ritmo ya que ella se cansaba con facilidad al ser tan pequeña.

PROSA

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Premi: El comienzo de un viaje
Alejandro González Cantalejo
INS Ramon Berenguer IV

Legamos a casa al cabo de media hora, y lo primero que hizo Luisa fue tumbarse en el suelo y quedarse dormida. Nuestra casa era humilde, con dos habitaciones y una hoguera que servía para cocinar la poca comida que nos podíamos permitir. Teníamos dos camas, una donde dormían mis padres y otra mi hermana y yo. En el jardín trasero teníamos un gallinero con once gallinas y un gallo viejo. También dos cerdos y una vaca.

Yo me lavé las manos y bebí un poco de agua que traíamos cada día del río y metíamos en un botijo para que estuviese fresca. Calenté un poco de leche en el fuego y se la di a mi hermanita.

- Luisa, despierta y tómate la leche - le dije mientras ella se estiraba y cogía el vaso con desgana.

Después de dejar el vaso vacío cerró los ojos del cansancio y se durmió. La cogí en brazos y la dejé encima de nuestra cama.

Yo también quedé derrotado por el cansancio que se había apoderado de mi cuerpo e hizo que cayera rendido en la cama y me durmiera.

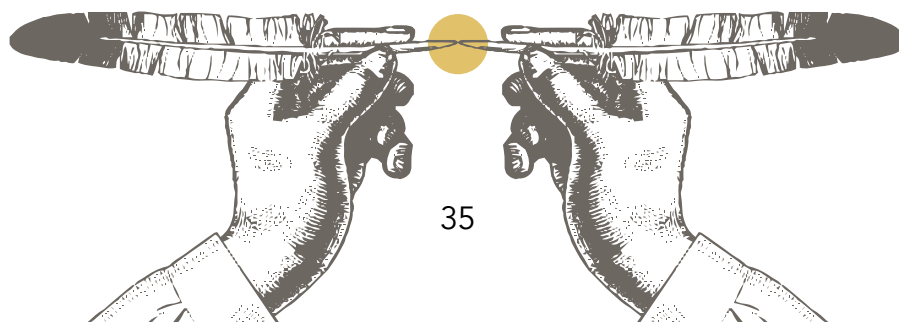
De repente, abrí los ojos en respuesta a un sonido que provenía de la puerta. En seguida me puse de pie y desperté a Luisa que aún seguía en un sueño profundo.

- ¡Luisa despierta, rápido despierta! - le dije mientras le empujaba el cuerpo hacia un lado y hacia otro.

- ¡¿Qué pasa?! - dijo enfadada, frotándose los ojos.

- Shhhhhh - dije poniéndome el dedo índice en la boca - creo que están intentando entrar en casa.

Entonces se hizo el silencio, cogí el rifle que papá guardaba debajo de su cama y lo cargué. Me dirigí hacia la puerta en silencio. Mi hermana seguía en la cama con la mirada fija en la puerta que en aquel momento era su mayor temor. Abrí la puerta con el rifle en la mano y lo único que vi al otro lado fue a la señora Catalina, una amiga muy querida de mi madre. Estaba llorando de tristeza.

PROSA

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Premi: El comienzo de un viaje
Alejandro González Cantalejo
INS Ramon Berenguer IV

- ¡José, tu madre y tu padre han muerto a manos de los soldados enemigos! - dijo entre lágrimas y sollozos la señora Catalina.

Me quedé en blanco. Empecé a llorar de dolor cuando de repente y sin avisar detrás de mí, mi hermana también se puso a llorar, fortísimo y sin parar.

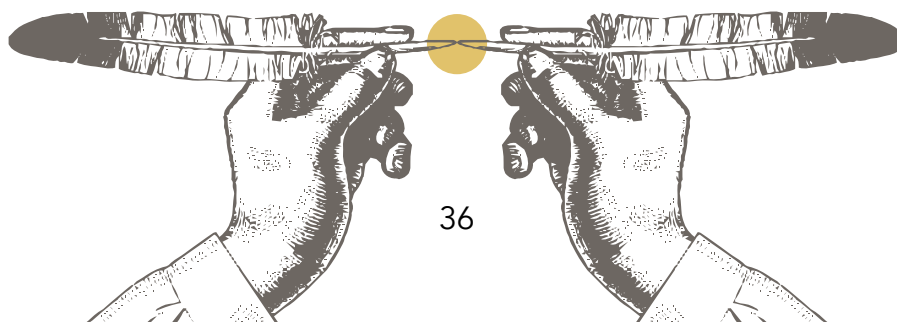
Empecé a escuchar los pitidos de los coches del ejército enemigo y también a gente gritando.

- José, tu hermana y tú tenéis que huir de aquí u os mataran - dijo la señora que justo después se fue en un coche con sus tres hijos y su marido por el camino de piedra de mi calle.

Tenía que ser fuerte y seguir adelante. Sabía a dónde tenía que ir. A la cabaña que mi abuelo dejó vacía después de su muerte. Así que cogí una mochila y la llené con lo necesario para poder comer una noche, cogí a mi hermana en brazos y me puse a caminar por el camino de detrás de mi casa que llevaba a la montaña del lobo solitario, donde se encontraba la cabaña de mi difunto abuelo. Después de dos horas y media de viaje paré a descansar y vi desde lo alto de aquella magnífica montaña mi pueblo, al que seguramente no volvería a ir jamás.

Por fin, en aquella oscura noche pude ver el primer rayo de luz sobrevolar el horizonte e iluminar el viaje que acabábamos de emprender mi hermana y yo.

Sobre hierba húmeda me hallo,
con mi hermana pequeña en mi regazo,
observando los primeros rayos de luz,
que el sol nos brinda en su completa soledad.
El viento frío de la mañana
sopla entre las ramas de los árboles
como si con palabras nos deleitaran.
Papá y mamá os quiero
y siempre os tendré en mis recuerdos.

PROSA

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Accèssit: Vides

Lucía Sánchez Gómez

INS Cambrils

VIDES

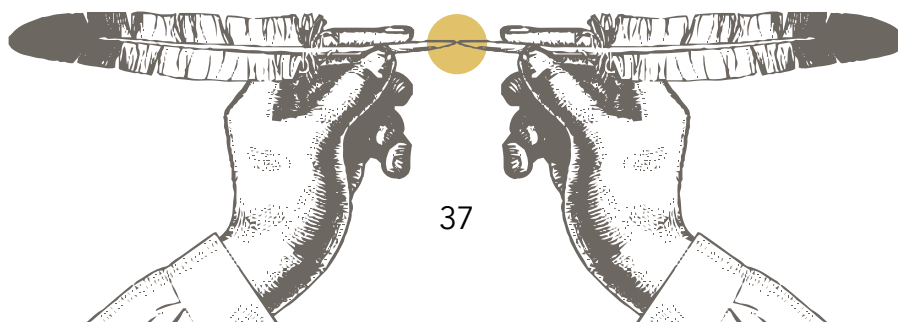
—Aleksander, estem a terra —les paraules de la meva germana em van despertar. Es diu Viktòria, té nou anys, el cabell roig, els ulls blaus i moltes pigues, igual que jo, tot i que soc ros i tinc quinze anys. Tots els passatgers van començar a sortir de l'avió. Els meus pares, igual que ells, tenien massa pressa per baixar. El pilot es va acomiadar amb un amigable "Good-bye!". En tocar terra, un calfred em va recórrer de cap a peus i la pressió de les meves orelles va augmentar de cop. Vaig fer un crit a causa del dolor.

—Què et passa ara, Aleksander?! —em va preguntar el meu pare en rus, com de costum. Però la meva ment sempre m'ho traduïa al català en menys d'un segon. Els meus pares van venir a Catalunya fa uns deu anys per un projecte d'empresa i fins aquest estiu no s'havia acabat. El meu pare, però, el van nombrar cap d'empresa i va decidir traslladar-nos una altra vegada al nostre país d'origen.

—No res. La pressió m'ha pujat a les orelles i em fa massa mal —.

—Au va, noi, acabes de sortir d'un vol de sis hores. Què esperaves? —. Vaig assentir, probablement ell tenia raó. Vam agafar el bus cap a la ciutat, ja que l'aeroport estava més apartat. Jo estava dormint, somiant específicament: somiava que era a la Guerra Freda, amb un company que li deien pel meu cognom, Vishniakov, i a mi per un altre que no vaig ser capaç de recordar. Estàvem al camió preparant-nos per sortir a lluitar i, mentre la meva AK-47, pensava que potser aquell dia seria l'últim que l'utilitzaria. De sobte, em va pujar la pressió a les orelles, el doble o el triple de fort que abans. Em vaig despertar amb la respiració agitada. Només després de mirar per la finestra, vaig veure aquell mateix camp de batalla, el del meu somni.

Per fi vam arribar a casa. Era tot tal i com ho recordava: el sostre alt, les parets blanques, mobles de fusta, la llar de foc en la qual vam passar els meus primers nadals arraulits... I, sobretot, aquella foto del meu avi amb dos companys seus que van morir a la guerra. Cada vegada que l'observava, sentia una mena de déjà vu i una mica de pressió a les orelles, però mai tanta com quan vaig veure aquell camp de batalla. Els avis van vindre a sopar i a donar-nos la benvinguda. Tot va ser molt animat i em vaig sentir molt a gust però, en anar al llit i tancar els ulls, allà estava: una altra vegada al camp de batalla, però ara disparava i cridava. Tenia por. Vaig veure el meu avi al terra agafant-se un braç, cridant amb dolor. La resta de l'exèrcit canviava de posició, fugien amagats. Però

PROSA

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Accèssit: Vides

Lucía Sánchez Gómez
INS Cambrils

jo no vaig poder. Vaig sortir del meu amagatall per intentar ajudar a Vishnikov. Em vaig apropar a ell i es va girar. Va fer un crit i em vaig despertar amb la pressió a les orelles més forta que mai. Vaig baixar a la cuina a per un got d'aigua i, després, vaig intentar dormir-me un altra vegada. Però, quan ho aconseguia només somiava en aquell maleït camp de batalla.

Passaven els dies i tot era un cicle: m'aixecava amb mal a les orelles i els pensaments de la guerra cada vegada eren més presents, sobretot en veure la foto del meu avi i dels seu companys. Era com si pogués recordar haver estat allà.

La meua mare em va voler portar al metge perquè el meu dolor no era gens normal. Ja feia setmanes que havíem baixat de l'avió i el mal seguia igual. El metge no va trobar explicació, ja que les meues orelles estaven en perfecte estat. Vam tornar a casa a dinar amb els avis, com fèiem la majoria de diumenges.

—Què et passa aquests dies? No apartes els ulls de la nostra foto... — em va preguntar l'avi amb certa intriga. Era veritat i necessitava parlar amb ell. Vam anar al saló per poder estar a soles.

—Escolta, avi. Necessito que em parlis sobre aquella foto, concretament sobre el teu company, el de la dreta —.

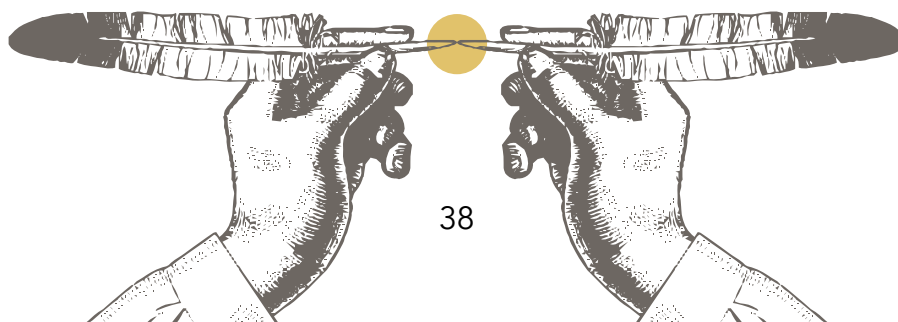
—Sí, és clar. Bé, ell es deia Aleksander Vólkov... —em va començar a parlar sobre ells, sobre la situació a Rússia i com va morir l'altre soldat. Tot semblava bastant normal fins que em va dir:

—El dia que va morir Aleksander va ser per intentar salvar-me a mi, ja saps, la meua ferida de bala al braç. Me la vaig fer el mateix dia que ell va morir —.

En aquell moment em venien records de la guerra, a càmera molt ràpida, però com si jo mateix hagués estat allà. L'avi seguia parlant i a mi em començaven a fer mal les orelles, com cada vegada que veia, escoltava o recordava històries sobre la guerra freda.

—Jo era al terra cridant i llavors es va aixecar i va sortir del seu amagatall per ajudar-me. Mentre ell em salvava, vaig fer un crit d'advertència. Es va girar i una bala el va travessar des de l'orella dreta fins a sortir per l'esquerra...—.

En aquell moment, el saló es va convertir en aquella batalla on vaig morir feia 60 anys. Els ulls del meu avi eren el mateixos però més joves. Tot tenia sentit, ara sabia el per què del meu mal. Però de sobte, vaig sentir aquella bala travessant-me i tot es va tornar negre, allà al meu saló.

PROSA

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Premi: Carta al cel

Anna Cabré Anguera

Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

CARTA AL CEL
21 @gmail.com

ASSUMPTE: Me'n recordo de tu.

Me'n recordo dels teus cabells blancs, de les teves celles amb poc pèl, de les teves pestanyes llargues, del teu nas xato i de la teva boca que sempre duïa un somriure. Me'n recordo de totes les tardes que passàvem junts, al parc Nou, el que tenim al costat de casa (que per cert, ara hi han fet reformes i està ple de gronxadors), on vaig amb el Ferran.

Me'n recordo dels nostres matins a la platja, a Calafat, a l'Ampolla, a Miami...

Els teus llocs preferits, on sempre que hi anàvem tenies una història que explicar-me. També me'n recordo del nostre viatge a Londres, l'estiu del 2013, quin viatge!

El primer dia ja vam perdre les maletes, tots estaven molt preocupats i tu i jo només rèiem i rèiem, te'n recordes? o... quan tots volien anar a sopar a un restaurant xinès i jo vaig dir: "quin fàstic " i tu vas ser l'únic que em vas acompanyar al McDonald's perquè sabies que era el meu restaurant preferit perquè hi havia patates, un " xiquiparc ", i perquè et donaven una joguina quan agafaves un " happy meal ".

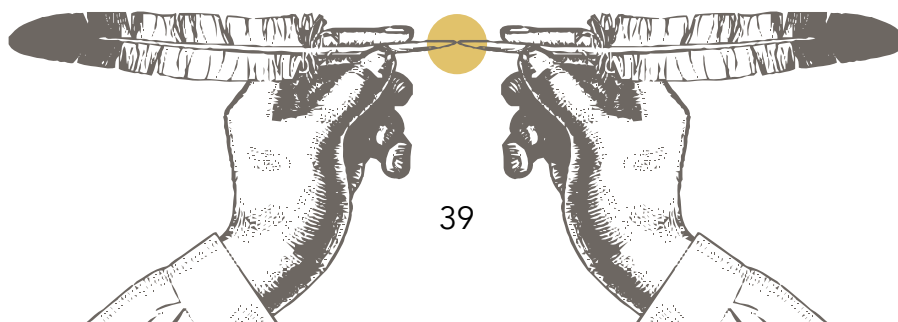
Que feliç em feia això, però ara t'he de dir que ja no m'agrada anar-hi, si hi anem és pel Ferran, ja saps que als papis no els agrada. Dir-te també que ja agafo el tren sola, ja saps que era el meu somni des de petita, i tu sempre em deies que aquest somni ben aviat es faria realitat.

Doncs sí, tenies raó, com quan em vas explicar el que tu senties dalt del tren.

Quan vinc cap a Tortosa, sempre em poso els auriculars amb la música tranquil·la i sec al costat dret de la finestra (d'anada), i al de l'esquerra (de tornada), on tinc les millors vistes, com tu em vas dir.

Cambrils - Mont-roig - Miami Platja... ja es comença a veure mar, ja començo a recordar-te. Passo per l'Ampolla, i veig la casa on estíuejaves amb la iaia, la mama, la padrina... cada vegada em sento més aprop teu. El tren entra a Tortosa (que com ja saps, l'entrada és eterna), veig la fàbrica on treballaves, la teva fàbrica, ja et començo a sentir dintre meu, però no del tot. Baixo del tren, em dirigeixo a casa, entro per la porta, vaig corrents a la saleta, però ja no hi ets.

Perquè la vida és com un tren, no frena mai, i segur que algun dia, tots dos pujarem a la mateixa parada, ens asseurem al mateix vagó, mirarem per la finestra, i marxarem cap a un lloc sense destinació.

PROSA

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Accèssit: En un temps incert

María González Colet

INS La Mar de la Frau

L'OBLIT

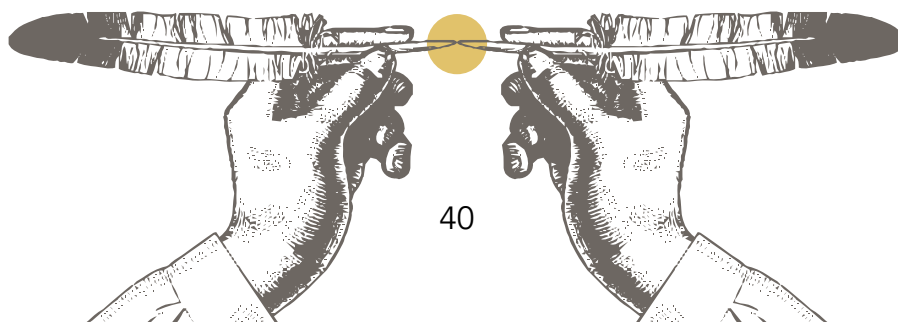
No em trobo. Ja era la sisena cigarreta que deixava consumir-se al cendrer. Els meus ulls eren rèpliques de perles, tan brillants que qualsevol pirata desitjaria aconseguir-les. Era incapaç de veure res amb claredat a causa de les llàgrimes que acabaven regalimades per les meves galtes. Vaig donar un cop d'ull per la finestra, ja s'havien fet les dues de la matinada i la ciutat de Londres s'anava apagant lentament.

Des del meu pis ronyós i vell podia divisar el gran ull de la ciutat, ple de vida. Els carrers ja eren quasi buits, només quedaven quatre gats anglesos alcoholitzats, suposo que demanant-li consell a la Lluna, que es veu darrere del gran rellotge. A mi no m'agradava la ciutat de nit, era molt fosca, molt solitària. Jo m'estimava més agafar paper i cartró i pujar al cel, amb la meva música, a la meva sintonia. També hauria de dir que la sort mai no ha estat amiga meva, però em sentia afortunada de viure a la gran ciutat de Londres, i el meu tresor era l'Axel, que sempre va aconseguir treure'm un somriure quan el vaig necessitar.

Aquell dia va ser molt fosc. S'hi va tornar perquè la persona qui més estimava va decidir agafar un camí diferent, i deixar-me a mi, sola, contra les feres. Però va aparèixer la meva sort més preuada. L'Axel.

"Què faria sense tu", li vaig dir només va aparèixer per la porta de casa meva. Em va respondre que seria una vella desolada amb cinc gats dissecats al menjador, probablement; bé podria ser. Llavors em va forçar a sortir de la meva cova i marxar. A on volia anar aquest sonat a aquestes hores? Però ell estava molt decidit que aquella nit, coneixeríem Londres de primera mà.

Ens trobarem a Trafalgar, el meu refugi. La meva plaça preferida des dels deu anys. Em sentia segura entre els quatre lleons descomunals que s'alcen a la plaça. La llegenda diu que el dia que el Big Ben marki l'hora tretze, els lleons s'aixecaran del seu podi per defensar la ciutat. Aquella nit me'n vaig adonar que el meu lleó era l'Axel, que em protegia des de la primera passa que vaig fer aquí, a Londres.

PROSA

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Accèssit: En un temps incert

María González Colet

INS La Mar de la Frau

Érem dos joves tocats de l'ala massa passats de comptes pels carrerons de la ciutat quan vam trobar-nos una jaia amb un aspecte molt peculiar. Vestia amb una brusa blava com l'aigua del mar i duia un mocador negre al cap que amagava el seus cabells blancs i ressaltava els seus ulls verds. Era una dona molt pàl·lida, i portava un bastó que l'ajudava a continuar els seus dies. Se'ns va apropar i ens va mirar fixament als dos. La seva mirada va encandilar la meva i vaig sentir que m'havia de pronunciar.

Em va abraçar, l'Axel va al·lucinar. Jo no sabia per què ho havia fet, si per l'excés de combinats o si per la tensió de parlar amb ella. Es va presentar:

- Amelia, encantada - va dir amb un accent anglès que era difícil de desxifrar. Va fixar la mirada de dalt-baix en mi.

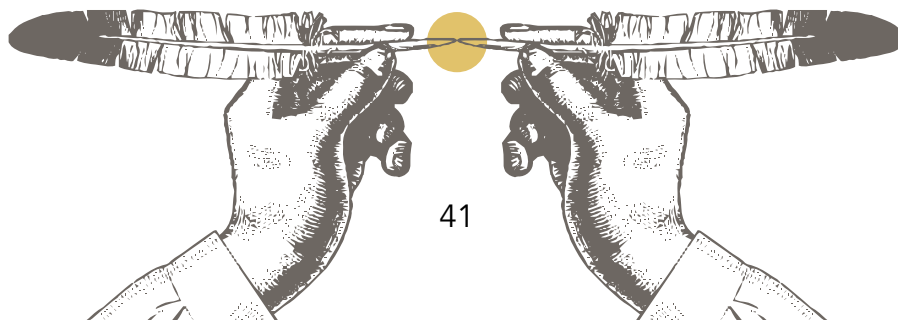
Jo portava un aspecte bastant demacrat, no havien estat els meus millor dies i es notava. Després va analitzar l'Axel. Estava muda. Semblava que havia vist un esperit darrere nostre quan va començar a parlar...

- Qui sou? - ens va dir molt encuriosida.

- Axel i Amelia - li vaig respondre.

- Us faria res fer-me companyia una estona? Estic sola, i nit rere nit la vida es veu diferent. La nit et canvia, i necessito parlar amb tu Amelia.

Estava atònita, era una situació molt estranya i l'Axel havia de marxar a treballar. Acabaven de tocar les quatre de la matinada. Encara que realment em sentia segura. Havia deixat de sentir aquella pressió al pit que portava dins des de feia una setmana. Aquella dona havia aconseguit domar les meves feres. Ell no volia marxar, però li vaig insistir. Sentia que era moment d'afrontar la vida i les seves petites coses sense ell, per mi mateixa. Així que em vaig quedar amb ella, l'altre Amelia, i em va obrir els ulls.

PROSA

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

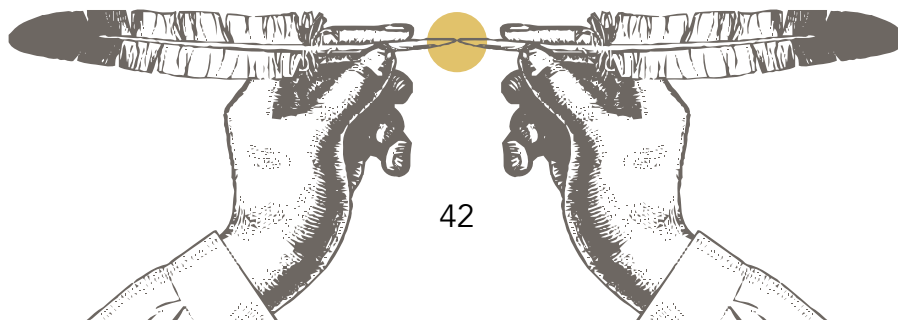
Accèssit: En un temps incert

María González Colet

INS La Mar de la Frau

- Amelia, sé més de tu del que pots arribar a imaginar. Sóc una anciana ja de vuitanta anys, i potser no hauria de ser aquí aquesta nit, a aquestes hores en aquest moment, però havia de venir. Fa molts anys aquest carrers eren plens de maldat. Només hi havia destrucció. Urbanitzacions senceres en runes, a les vies subterrànies s'hi arplegava la gent i era el seu millor refugi. Havia desaparegut la seguretat dels carrers i la por arribava als carrers dia rere dia. M'imagino que et sonarà l'època. El meu germà va morir sota les vies, aquella va ser la seva tomba. Mentre es refugiava allà hi va haver un bombardeig que va destruir el centre de la ciutat, encara que ara no ho sembli. A poc a poc ens vam anar recuperant, t'ho explico de primera mà, i el Swinging London i tothom sembla més alegre. Les pèrdues no van quedar en l'oblit, però com bé espero que sàpigues, no hi ha res que pugui pararte. Aquesta ciutat de la qual estàs tan enamorada va arribar a ser la ciutat més de moda. Més tard van arribar els bojos anys vuitanta de què tothom parla. Ai qui en parla! els haurien d'haver viscut. Va aparèixer l'època del Blitz i la peculiar ciutat de Londres va inspirar totes les altres capitals a ser grans competidores. Fins i tot Madonna va ser punk, jo diria. Però bé, els anys vuitanta sempre han estat una bogeria per tot aquell qui els va viure. Jo vaig caure molt seriosament. Un aplec de fets van fer que deixés de somriure. I avui m'has recordat a mi; després de la guerra, després de passar-me durant aquests anys de bogeria que t'explico. Ja havia deixat enrere aquells anys tan lúgubres, però, a fi de comptes, res hauria de quedar en l'oblit, ja que gràcies a aquest fets, potser molt desagradables, sóc l'anciana que sóc avui, i per això avui parlo amb tu, ara potser.

Vaig callar. Ja es deixaven veure els primers rajos de sol del dia preparats per immersir-se a la ciutat i despertar als milers d'empresaris que treballen als gratacels que es mengen la boira britànica. Havien passat més de dues hores, l'Amelia m'havia transportat als remots i difícils anys que havien vist passar els carrerons de Londres, als quals, al principi d'aquella nit, els tenia una por insaciable.

PROSA

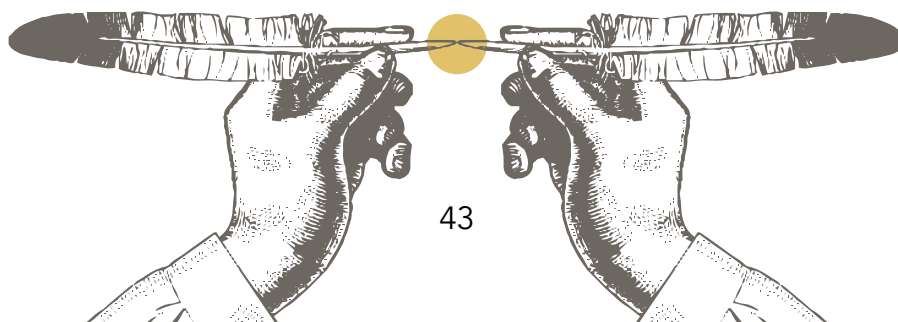
CATEGORIA FAlumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Accèssit: En un temps incert

María González Colet

INS La Mar de la Frau

Trobava a faltar l'Axel, tenia ganes de parlar amb ell i explicar-li com m'havia sentit aquell temps que m'havia deixat sola. Però, potser no ho hauria de fer, aquella nit em pertany, me l'havia regalada l'Amelia. M'havia demostrat més que qualsevol persona que conegués. I des d'aquell dia, i molts anys després, les nits que em sento poc acompanyada, busco pels carrers londinencs alguna companyia; perquè m'ensenyi com ho va fer l'Amelia, per demostrar-ho jo, com va fer l'Amelia amb mi.

PROSA

CATEGORIA G

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles Formatius

Premi: La parada

Andreu Dalmau Ramírez de Arellano
INS Ramon Berenguer IV

LA PARADA

Parecía mentira que, con el frío que hacía, el cielo se derritiera de tal manera. Un manto azul caía sobre el asfalto salpicando sin piedad a todos aquellos a los que el diluvio había pillado por sorpresa. Yo, por suerte o por desgracia, me encontraba a salvo bajo el fino techo de plástico de la parada de autobús. El repiqueteo de las gotas, gruesas como canicas, creaba un sonido de ultratumba dentro del pequeño habitáculo plastificado. Era sorprendentemente relajante.

Estaba completamente solo y estaba bien. Odio la compañía de gente desconocida. Pero, como si mis pensamientos se rieran de mí, en el mismo momento que pensaba esto, alguien entró a toda prisa en el que, hasta ahora, era MI pequeño habitáculo y se sentó a mi derecha en el frío banco de metal.

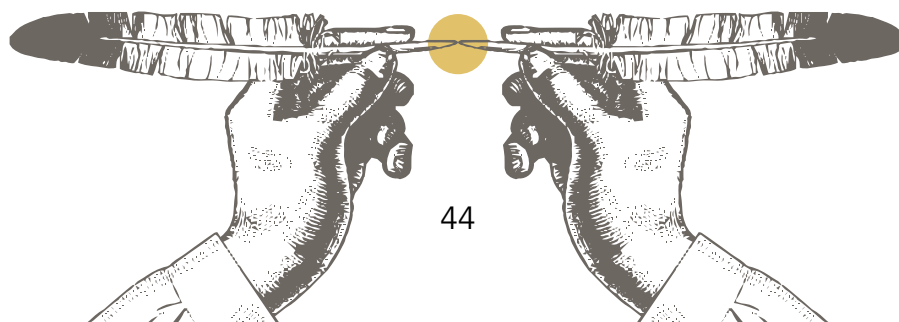
Era una chica joven, de mi edad más o menos. Su anorak azul marino le había salvado de terminar empapada pero, aún así, algunos mechones castaños que sobresalían de la capucha, estaban mojados.

-Hola – me dijo por pura formalidad.

-Hola – contesté por pura formalidad.

Bajé la cabeza e intenté ignorar que estaba ahí para poder seguir disfrutando del sonido del aguacero pero su mera presencia me distraía. La miré con el rabillo del ojo. Parecía estar en mi misma situación. Miraba a un punto fijo, hacía el infinito. En un instante fugaz, giró la cabeza levemente y nuestras miradas se cruzaron. Me sonrió. Odio esa sonrisa que la gente hace cuando no sabe que decir. Le devolví la sonrisa y volví a mirar a mi izquierda.

Saqué el móvil para ver si había recibido algún mensaje e intentar distraer el pensamiento. No tenía ninguno. Comprobé las redes sociales pero no había nada nuevo, las había mirado hace apenas cinco minutos. Guardé el móvil de nuevo.

PROSA

CATEGORIA G

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles Formatius

Premi: La parada

Andreu Dalmau Ramírez de Arellano
INS Ramon Berenguer IV

Inconscientemente, volví a fijarme en la chica. Ella también había sacado el móvil pero lo había guardado rápidamente, como yo. Empecé a impacientarme severamente. Me aparté la manga derecha y miré el reloj. El autobús se retrasaba. Entonces saqué el paquete de tabaco de mi bolsillo sin darme cuenta. Tenía que hacer algo. Compartir espacio con alguien y no hacer nada me resultaba muy irritante. Me pregunté se debía ofrecerle un cigarrillo a la chica. Parecía tener unos años menos que yo. ¿Qué debía tener? ¿Dieciséis, diecisiete? Quizá no era apropiado. Finalmente descarté esa opción y me puse un pitillo en los labios.

Fue entonces cuando me di cuenta que estaba extrañamente frío. Todo el paquete estaba mojado. Ya empezaba a estar cabreado y lance el cartón de forma violenta bajo la cortina de agua, maldiciendo por mis adentros.

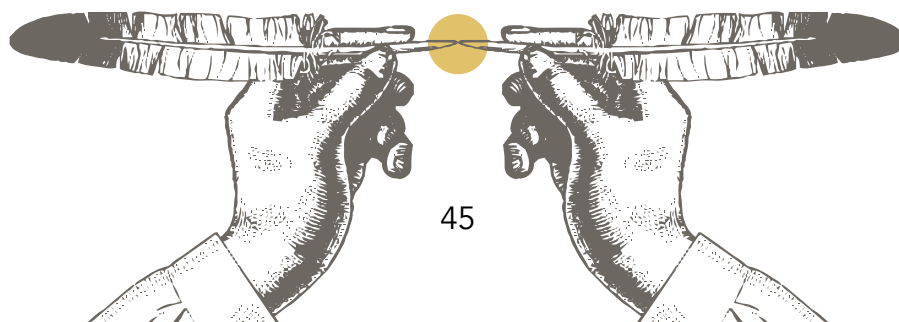
De nuevo, busqué en la muñeca las agujas del tiempo. Ya llegaba más de diez minutos tarde. No sé porqué, pero volví a mirar a la chica que de nuevo había instalado sus pupilas en el charco de enfrente donde se reflejaba la única farola de la acera. La sensación de que tenía que empezar una conversación parecía acercarse desde mi subconsciente. Mí yo racional negaba esa posibilidad simplemente por pura pereza pero empezaba a parecer seriamente inevitable.

Dirigí la mano al bolsillo nuevamente, suplicando encontrar en él algún atisbo de vida social de la que carecía totalmente. Fracasé en el intento y el intercambio de palabras con mí vecina era ya prácticamente obligado.

Mi lengua humedeció los labios como preparándose para dirigir la palabra a la chica mientras una parte de mi cerebro pensaba qué decirle y la otra le decía a esta que no dijera nada. Miré el reloj por última vez y, después de un suspiro, le dije:

-Vaya mierda de día, ¿no?

Y, en ese instante, antes que la chica pudiera responderme, el autobús apareció en la curva y frenó con un chillido frente a nosotros salvándome de la tortura que el destino me tenía preparada. Fue como si hubiera pronunciado unas palabras mágicas.

PROSA

CATEGORIA G

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles Formatius

Accèssit: Eterns

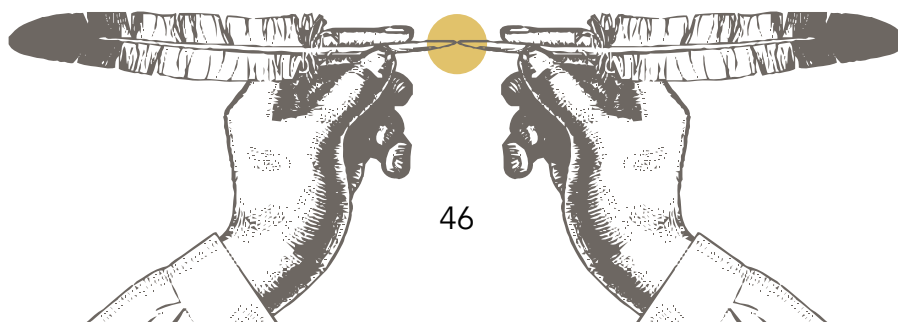
Laura Rodríguez Méndez
INS Cambrils

ETERNS

Els records nostàlgics enterrats en l'ahir s'aferraven a una memòria que ja se'n va anar. Els records de l'imponent temps, fent-los innocents, rebels, dedicats, savis i eterns.

Amb l'atenta mirada del llimoner que deixava i continua deixant les seves fulles en el paviment de l'aparcament; els solcs creats per les petites motos comandades per innocents no moren en la cansada línia del temps. La música recorda olors de felicitat cridant pel camp i jugant al fang. Amb la roba bruta per la batalla, amb el gran monstre del pantà i una mà portadora de l'espasa vencedora, els cavallers entren en el seu protegit castell. Mai els havia estat tan fàcil el perdó, ni el permís. Eren els rosers més bells del cel, florien entre el ciment, trencant algun edifici. Mags dels elements i caçadors de bèsties nocturnes, s'amagaven de la foscor gràcies a la gran capa invisible del dedicat. Els innocents estaven cecs per la crepitant xemeneia del castell i parlaven amb les parets sense trobar resposta que fes callar la seva fam.

El mar, calmat i furiós, sensible i fred, portava fortes tempestes d'estiu. La seva sorra picava i estripava la pell en fins talls que s'infectaven a la velocitat amb la que explota la pólvora, la mateixa pólvora que s'escoltava esclatar dins dels canons d'alta mar. Els mar dels rebels, ple de complexos, paraules tabú i mirades desafiants mantenia al seu comandant sota el mantell de la seva ja petita capa invisible. Amb l'amor en un puny i la incertesa clavada al pit, el mar creixia fins ofegar el rebel, i el puny s'aferrava amb la força de la natura al contingut que guardava, sense saber-ho, el va fer sagnar. Al seu torn, les seves paraules mostraven alegria, però el mirall de la seva ànima es trobava trencat i esgarrapat. El seu mar apagava fins incendis a la insignificant espelma de cada any, fins i tot a la crepitant xemeneia de la vella casa.

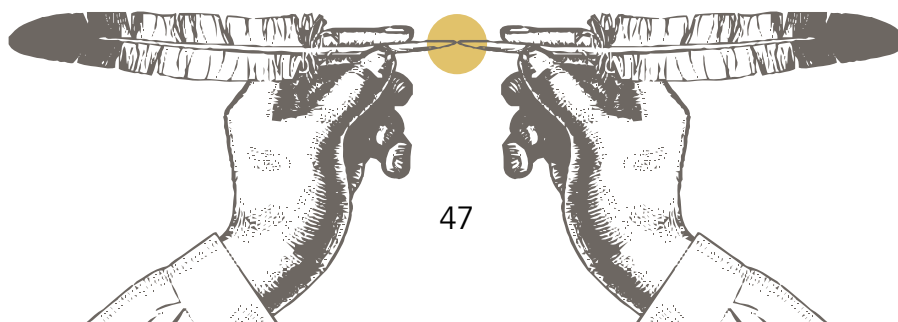

PROSA

CATEGORIA GAlumnes de
Batxillerat
i Cicles FormatiusAccèssit: Eterns
Laura Rodríguez Méndez
INS Cambrils

Amb un llibre escrit a mitges sota el braç i la vista en el demà, el dedicat neteja la decent casa. La seva mirada plena de preocupació i responsabilitat, en part ha oblidat el que ahir va ser. El mar encadenat, enfonsat en el fons del seu ventre, estava subjecte amb les cadenes d'un antic llegat. Condemnat a una perpètua fàbrica de peces de rellotges més cars del país. La gran esfera blava era pesada a la seva esquena plena de sang i no podia deixar-la rodar, només podia seguir subjectant-la fins que el dedicat es feia cada vegada més petit i s'enfonsava en la pantanosa terra d'alguna cosa que mai va arribar a ser. A la nit es dedicava a guardar les cartes escrites al llarg del camí que recorre el Sol i a mantenir el foc de la xemeneia encesa. Al bagul en algun lloc que ja ningú recorda, descansava una capa invisible, una mica desgastada.

Si les parets poguessin parlar, explicarien històries ja relatades pel millor narrador que ha conegut aquesta perfecta casa. Històries que relaten fantàstiques aventures plenes de mostres, herois i màgia. Amb la capa invisible sobre la butaca, per si sorgeix la necessitat d'aventures. El mar sota el ventre, lliure i domat al seu gust. El savi havia après a encendre la xemeneia quan el fred entelava els vidres i a apagar-la quan el bon temps tornava. Ja no hi havia baguls oblidats, ni paraules tabú, ni preguntes sense respostes; només una vella càmera en la qual retratar una llegenda. Al final del camí, l'innocent, el rebel, el dedicat i el savi es van trobar com vells amics i junts es van tornar eterns.

14

ns

premis
literaris

CAMBRILS 2019

AJUNTAMENT DE CAMBRILS